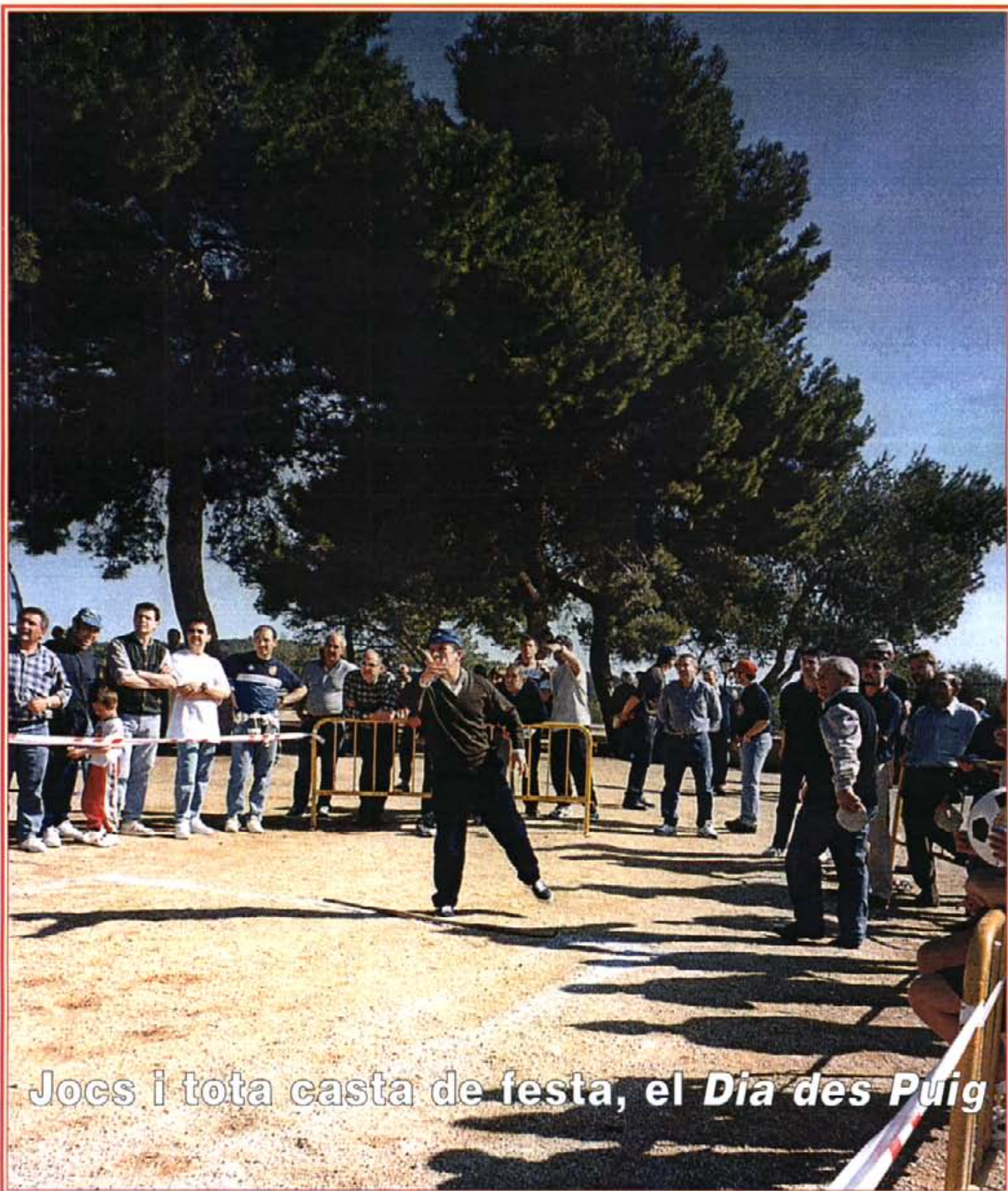

BONA PAU

Nº. 555- Any XLVII - MONTUÏRI - MAIG - 1999

Jocs i tota casta de festa, el *Dia des Puig*

La Banda de Música dia 15 de juliol de 1996 va tocar a Innsbruck, Àustria, (a la foto) i un any després a París. Ara es prepara per anar a Cuba per intervenir a un certàmen internacional de bandes de música

La Banda de Música, a Cuba

La Banda de Música de Montuiri anirà a Cuba per participar en el I Festival Internacional de Bandes que se celebrarà a la ciutat de Bayamo de l'11 al 16 de juny. També oferirà concerts a Cienfuegos i a L'Havana, tot corresponent a una invitació feta per l'Institut Cubà de la Música depenent del Ministeri de Cultura d'aquell país.

D'aquesta manera, a la nostra banda, després d'haver ofert concerts a Àustria (1996) i a París (1997), se le podrà considerar més internacional, ja que en aquest nivell li són reconeguts els seus valors.

BONA PAU Montuiri

Director: Onofre Arbona Miralles

Redactor en cap: Gabriel Gomila Jaume

Redactors i col·laboradors:

Joan Miralles i Monserrat, Catalina Sastre Pericàs, Mateu Rigo Bonet, Guillem Mas Miralles, Miquel Martorell Arbona, Gaspar Socías Mora, Antoni Mateu Socías, Onofre Torres Ramis, Melcior Nicolau Jaume, Antoni Mesquida Llinàs, Joan A. Payeras Ramonell, Joan Barceló Cerdà, Catalina Barceló Mayol, Josep Oliver Verd, Rafael Pons Mairata i Felip Munar i Munar.

Administració: Martí Ferrer Sampol
C/ Es Pujol, 5 - 07230 Montuiri - Tlf. 64 66 93

Imprimeix: Tirrena, S.A. Manacor

Depòsit legal: PM 133 - 1958

Nota: Les opinions aparegudes en els articles firmats, sols són atribuïbles als seus autors.

ES GRAONS

Elegància

Així com van empedrant el carrer del Molina són molts els veïns d'allà que treuen cossiols grossos al costat de la seva façana, la qual cosa li dona un aire festós i alegre, tant que provoca comentaris favorables per part de la gent que transita per aquells indrets.

Negligència

És freqüent veure cotxes i motos, els conductors dels quals fan cas omís a les senyals de tràfic instal·lades dins del poble. És una obligació atendre-les i, encara que no ens agradi, complir-les, com també ho és respectar les de la carretera o Ciutat.

BREUS

Carrer Alcoraia, a Ciutat

És significatiu que a Ciutat s'hagi posat el nom d'Alcoraia a un carrer situat prop de Son Vida, que abans es deia Juan de Garai. Vet ací com el nom d'una possessió del nostre terme ara dona nom a un carrer de Palma.

El "Dimoni"

Dos germans francesos de 6 i 8 anys, que havien vingut a Montuiri les passes des festes de Sant Bartomeu feren allà una redacció literària i gràfica exposant la impressió que els va causar el "Dimoni", la qual és digna de ressaltar i la guardam a la nostra redacció. Si a l'agost disposam d'espai inserirem el text traduït.

Els matrimonis més vells

Després d'haver mort Cinto Moio i Joana Matarina, el matrimoni més vell de Montuiri resulta ser Ramon Bauzà (de Son Canals, 91 anys) i Antònia Miralles (Costa, de 88). Ara bé, el qui du més anys de casat és el format per Bernat Garau (Prats, de 89 anys) i Francisca Martorell (de Ca sa Morena, 86), els quals es casaren l'11 de febrer de 1933 i en duen, per tant, 66.

Refugi de caça

Impulsat per GOB, la finca de Son Canals (21 hectàrees) serà declarada refugi de caça. D'aquesta manera allà, a més de la prohibició de caçar, es possibilitarà la recuperació de la fauna i la irradiació d'animals d'on han fugit. Refugi del qual els ecologistes n'estan satisfets.

Fira de sa perdiu a Menorca

Llegim en el diari insular "Menorca" que a conseqüència d'haver vingut a Montuiri a la fira de sa perdiu un grapat de socis de la "Societat de Perdigoners" de Menorca, allà varen voler dur a terme una iniciativa parellada a la de Montuiri.

Gojoses retrobades

Cada any, generalment el mes d'abril, és motiu per a una gojosa encontrada amb la majoria de montuïrers, tant els qui viuen a la vila com molts dels qui per un o altre motiu resideixen fora poble o més enllà de la nostra illa.

Primer fou el diumenge de Pasqua quan la processó de l'encontre convoca la gent encara que no sia "d'església" per retrobar-se a plaça. És un diumenge dematí excepcional i únic en tot l'any. Abans, quan la gent es movia més per les seves creences religioses, es vivia també més intensament la quaresma i les celebracions litúrgiques de la Setmana Santa. Per això el dia de Pasqua, l'encontrada, amb aquell repicar de campanes i aquells trets d'escopeta de molts de caçadors, donava un sabor característic i únic a aquesta jornada festiva, tan enyorada després de tants dies de dejuni i penitència. Aleshores els comentaris de la gent envoltaven aquests temes per "haver-ne sortit" i arribat a la gaubança. I el solemne l'ofici esdevenia quasi tumultuós amb una església plena de gom a gom amb gent que no hi cabia, després de l'encontre del Ressuscitat amb la Mare de Déu que dona botets d'alegria. Tot per acabar,

com ara, amb el matinal concert de la banda de música en mig de plaça.

I si aquest esdeveniment havia estat i és motiu de retrobament, tant o tal vegada més ho és el "Dia des Puig". Una multitud, enguany com anys anteriors, hi anà a peu; però també foren moltes les persones, ja en certa dificultat per caminar, que hi pujaren colcant. I si satisfactori havia estat el retrobament dos dies abans, per a molts encara ho fou més aquest dia, perquè encara que sien les mateixes persones a qui saludes i amb qui t'entretens una estona parlant, sembla i és un altre ambient. Allà la conversa és més distesa, més relaxada, com si particularment fos senzilla i familiar. Sembla que tots són amics de tots i que tothom s'alegra durant la berena o presenciant el balls podent intercanviar les pròpies vivències, sobretot quan és amb aquells o aquelles que fa temps havies perdut el contacte.

Ara els dies ja corren de pressa cap a l'estiu, cap a les festes de Sant Bartomeu, que serà quan altra vegada tornarem gaudir de la feliç retrobada que ens oferirà el nostre gentil patró.

O. Arbona

Enguany, com cada any, el dia de la Festa des Puig fou motiu de retrobament de moltes persones escampades. No mancà goig i alegria

Dos dits de seny

Crisi

Una crisi es presenta quan s'està morint qualque cosa i en el seu lloc encara no hi ha recanvi, no ha nascut res nou. En aquest sentit podríem dir que el nostre món, a finals d'aquest segon mil·lenni, es troba en una profunda crisi. S'han mort sistemes econòmics, maneres de pensar i d'actuar i encara no hi ha recanvi. El nostre món està en crisi perquè cerca a les palpes un nou model d'home i de societat. S'ha esbaldregat un model d'home i de societat i encara se cerca un relleu incert.

Les crisis no són necessàriament negatives, sinó més bé temps decisius on tot sembla que cau davant les indecisions. El que més importa en moments de crisi és encertar en el recanvi que està a punt de néixer. Una crisi ben aprofitada pot tenir enormes avantatges.

S'anomena crisi en el camp de la medicina a aquell moment decisiu en el qual el malalt està a punt de donar un tomb determinant, bé cap a la definitiva curació o bé cap a un agreujament irreversible, encara que generalment sols s'empra aquest terme, en el pacient, en estar a punt de morir.

El món d'avui viu un d'aquests moments decisius. I el que més importa en aquesta situació és que hi hagi homes que pensin en el futur, que elaborin alternatives en condicions de substituir models caducs de comportament, que obrin a la gent nous camins de sentit i de realització personal.

En els moments de crisi pot resultar suïcida simplement actuar, du a terme coses, com si res succeís. En aquestes situacions es fa necessari, sobretot, aturar-se a pensar en el futur, posant en marxa una gran dosi d'imaginació i de creativitat. Cas contrari el camí seria erroni.

Salomó

S'Esbart des Pla: aniversari 1999

Una excursió aconseguida

El punt de reunió és s'Hostal i l'hora, les 9 del matí. L'esclafit d'un coet dona la sortida. Som 70 excursionistes.

Per la carretera de Manacor arribam al camí de Son Coll. El dia és molt bo; la naturalesa primaveral és digne de ser admirada i estimada; la relació amical entre els membres del grup, envejable. S'està bé en aquesta caminada d'aniversari.

Son Coll: documentada el 1623, pertanyia a Miquel Coll, família de la que prengué el nom. Amb cases i molí de sang (es movia per tracció animal) era dedicada a cereals, lleguminoses i producció de formatge⁽¹⁾. Actualment dividida en Son Coll Vell i Son Coll Nou del que visitarem l'exterior de les cases. També a Son Coll Nou contemplarem el talaïot de planta circular molt notable, amb dos portals d'accés a la cambra. En ells es poden distingir les dues parets circulars: l'exterior de pedres grosses i la interior de pedra més petita; i el buit d'entre i entre farcit de més pedra i altre material de construcció prehistòrica. Avui aquest conjunt està envaït per la vegetació. És de notar que no té pilar interior, el central on descansaven les bigues del sostre. Un dels portals citats és possiblement modern. Berenarem a l'ombra del talaïot.

Castellitx: L'oratori de la Pau, en un principi dedicat a Sant Pere, fou una de les primeres esglésies de repoblació i el

primer centre religiós d'una població disseminada. L'edifici data del segle XIII, té una sola nau de tres trams, coberta d'arcs diafragmes i un campanar de paret. S'hi accedeix per un portal de mig punt, decorat amb puntes de diamant, que està sota un porxo de dos aiguavessos, sostinguts per una pilastra central, on hi ha un pedrís, detall inhabitual a Mallorca⁽¹⁾.

El retaule gòtic, avui restaurat, es conserva a Algaida. La imatge de la Mare de Déu de la Pau és una reproducció de l'autèntica, que també es conserva a Algaida, datada cap al 1430 i restaurada el 1774. Entrant a l'oratori, a mà dreta, hi ha una senzilla pila baptismal, molt interessant segons un arquitecte que trobarem allà casualment, per la seva elegant rusticitat i feminitat.

Nosaltres arribarem a Castellitx devers les onze. A les dotze, un grup d'amants de la música, la cultiven per afició, havien de donar un concert. Els músics arribaren abans per tal d'assajar. En Guillem els demanà la interpretació d'una peça per a l'Esbart. El grup musical, amablement, ens n'interpretà, no una, sinó dues. Ambdues varen ésser obra de l'autor espanyol Juan del Encina (1468-1530).

Deixam Castellitx, passam per Castellitx d'En Barra d'Or i arribam a Albenya, possessió ja citada en el *Llibre del Repartiment*. Visitam les cases per defora i ens admiram davant la grandària

del safareig. A Albenya es troba un encenser bizantí del segle VI. És petit i sense tapadora, i no va ésser usat en esglésies, sinó destinat a usos domèstics o funeraris. Procedeix de la Sicília bizantina, d'on va ésser importat devers el segle VI. És un dels pocs testimonis materials que es conserven de l'època. Pot veure's en el Museu Diocesà de Palma⁽¹⁾.

Seguim per la carretera de Randa-Montuiri, després d'haver enrevoltat el Puig d'en Bord, i deixam endarrera noms de tanta ressonància pels montuïrers com són Can Calafoc, Pola, Polo, Sa Mata, l'embassament de Son Trobat on hi veim ànneres salvatges i una gavina. Ens desviem a la dreta cap a la finca particular de Son Trobat, o Son Ponç, o es Coll des Xoric que és el nom que apareix escrit en els documents notariais.

Aquí dinam: entremesos amb el corresponent palo o coca-cola. Arròs brut calent, gustós i a voler. Vi casolà. Plàtans amb fruita seca. Varietat de dolços. Xampany, cafè i copa. El millor de tot, l'ambient de companyonia, i el tracte dels amfitrions, Jaume Mito i Francisca.

Dinats, en Guillem Nicolau ens parlà de plans i del futur del grup s'Esbart. Entre i entre hi hagué tres interpretacions de caire festiu per alegrar el benestar dels assistents.

L'Esbart es disolgué i mentre uns continuaren la tertúlia de sobretaula tant com en volgueren, els altres començaren a desfilar cap a la vila, cada u segons la seva conveniència. Havíem recorregut 15 quilòmetres.

Felicitem aquest grup excursionista local que tan encertadament fusiona exercici físic, cultura, coneixement de Mallorca i la convivència humana. Li desitjam encert i un sincer molts d'anys.

Josep Oliver i Verd

⁽¹⁾.- Gran Enciclopèdia de Mallorca

**FABRICACIÓ
DE
BALUSTRADA**

Magatzem i Oficina:
Cart. Manacor, km. 28'5

Tlf. Magatzem: 64 67 44
" " : 64 60 95
" Particular : 64 61 73

07230 Montuiri (Mallorca)

Herbes, plantes i remeis

(IV)

Com arreplegar herbes del camp

L'ideal és poder cultivar nosaltres mateixos les herbes aromàtiques i remeieres, però resulta molt difícil. És evident que per algunes no cal tenir un hort, basten un parell de cossiols i una terrassa o balcó per a poder-les cultivar satisfactòriament: julivert, sàlvia, farigola, alfabrega, cebollí, moradui, herba sana... Podem trobar les llavors als mercats o cases especialitzades. Si sortim al bosc per a collir plantes o herbes, cal conèixer-les bé, ja que n'hi ha que estan protegides o en regressió; de totes maneres, mai no s'han d'arrancar de soca-rel, sinó tallant-ne amb compte alguna branqueta.

Les plantes aromàtiques cal collir-les en un dia sec i assolellat, una mica entrat el matí, quan el sol hagi assecat les possibles humitats. Se solen collir branques i sumitats florals, per tant, la millor època és l'estiu: Sant Joan, tradicionalment, és la data de la collida de les herbes per a la ratafia i altres elaboracions. A la tardor, normalment, hi pot haver una segona collita. Si només ens n'interessen les fulles o les arrels, la planta es collirà abans que floreixi o abans que les flors s'hagin obertes. Aquestes és millor collir-les abans que s'hagin badat del tot, ja que així guarden millor les seves essències.

Una vegada collides les herbes, les lligarem en un manat i les farem assecat en un lloc sec i airejat, fora de la llum del sol. Hi ha qui ho fa penjant-les cap per avall -es diu que així contribueix a fer baixar les substàncies aromàtiques- i qui ho fa damunt un drap o paper. Segons el tipus de d'herba, caldrà girar-la algun cop, a fi que l'aire hi vagi penetrant bé i evitar qualsevol podridura.

Un cop seques, es guarden així mateix o es tallen o s'esmicolen -segons les necessitats- i es col·loquen en un pot hermètic. Si és de vidre, millor que sigui de color fosc. En tots casos, és aconsellable guardar-lo en un lloc sec i fosc.

Les malalties i els remeis més adients

Anèmia: Cal fer una dieta equilibrada i prendre plantes tonificants: fonoll, olives poc madures, en infusió o en maceració, o bé preparats en forma de vins.

Anorèxia: Es fa servir el decuït de

genciana. També s'utilitzen infusions d'hisop o d'orenga, o bé es prenen olives amargues. Antònia Serrano, valldemossina, poetessa i autora d'un llibre de cuina mallorquina, em contava que quan era jove no tenia gana mai: podia estar dies sense tastar res. Li digueren que per fer entrar gana s'havia de menjar uns quants caragols crus, en dejú. I així ho va fer. Va arribar a pesar cent cinc Kg.

Arenes a l'orina: N'afavoreix l'expulsió el decuït d'ortigues o de cua de cavall.

Asma: És deguda a múltiples causes, i el seu tractament és mèdic. Mentre el malalt espera el metge, poden donar-li begudes fredes de roselles, cascall o romaní; també és efectiu fer respirar el fum de les fulles cremades d'herba talpera, o bé fumar-les a manera de tabac.

Cucs intestinals: Són efectius els decuïts d'escorça d'arrel de magraner, i també d'alls.

Diarrees: Únicament poden tractar-se en medicina casolana les passatgeres, mitjançant tisanes d'ortigues. També van bé les tisanes d'herbes astringents.

Epilèpsia: Ajuden al tractament mèdic les infusions d'arrel de valeriana, herba queixalera, herba talpera i d'altres antispasmòdics.

Grip: Cal fer servir -quan no és complicada amb una greu afecció pulmonar, que pot arribar a broncopneumònia, i es limita a un trencament acaracterístic- les

plantes sudorífiques com la rosella, el saüc, el til·ler o la brònia.

Hemorroides (morenes): S'ha de fer una dieta vegetal moderada, per a evitar el restrenyiment i la vida massa sedentària, i banys molt locals d'aigua freda, sobretot després d'evacuar. Milloren amb decuïts d'aplicació local de fulles de malva, i amb cataplasmes de plantes astringents i calmants alhora.

Mareig: cal fer servir tisanes de menta, poliol o camamilla.

El món de les plantes i herbes medicinals, encara avui, ens sobte i ens obre nous camins cap a la millora o curació de molts de mals. No debades hi ha un reviscolament de tot allò que faci referència a la medicina natural. Ara bé, també és veritat que hi ha un muntatge on es mescla la creença, la superstició, els costums, la màgia, la bruixeria i els poders realment curatius de les plantes i herbes que fan difícil destriar "el gra de la palla". Nosaltres no ens atrevim, tanmateix, a dir allò que és el gra o allò que és la palla.

Felip Munar i Munar

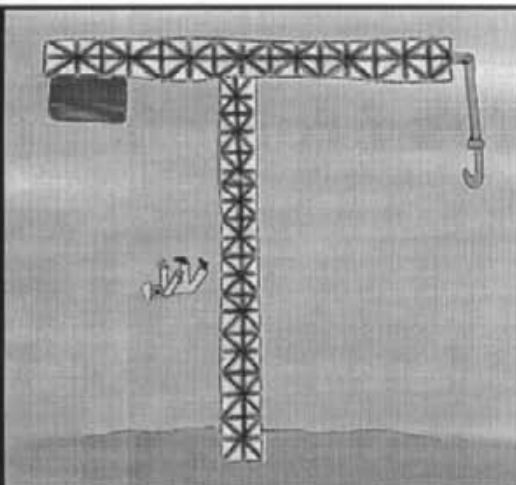
Restaurant

PUIG DE SANT MIQUEL

Cuina mallorquina Forn de llenya

Ctra. de Manacor, km. 31 • Tlf. 64 63 14 • Montuïri

“
A la feina de
mon pare un
home va caure
per avall...”

El 95% dels accidents es poden evitar.

A la feina, la **prevenció** és la millor eina.

Perquè en cada accident laboral hi perdem tots. La prevenció dels riscos laborals és una preocupació constant per a treballadors, empresaris, agents socials i institucions, però això no basta. Hem de donar una passa endavant per aconseguir una cultura de la prevenció, on la formació, la informació i la investigació millorin les condicions laborals i disminueixin els accidents. Hem d'esser conscients de la rendibilitat social, humana i econòmica que suposa invertir en la prevenció dels riscos laborals.

FACEM DE LES BALEARS UN LLOC SEGUR TAMBÉ PER FER FEINA

Amb el suport del CONSELL BALEAR DE SALUT LABORAL

GOVERN BALEAR

Conselleria de Treball i Formació

S'ha dit que...

«**E**» És hora de posar indicadors de velocitat limitada sobretot pes carrer Major, ja que es vehicles amb ses extravagants velocitats que agafen no sols són perillosos, sinó que ho espenyaran tot.

«**E**» Ja tenim sa plaça plena de "llau-nes". Cal felicitar de tot cor qui ha tengut tan feliç idea.

«**E**» Tornen arribar ses eleccions i es nota que sa gent, en general, ja comença a estar desenganyada d'anar a votar... i des polítics. Qualeú ha dit: "Aquesta 'puta' comandera ja comença a fer oi".

«**E**» Si un determinat partit guanya ses eleccions a Montuïri, tendrem batlessa d'allò més "rimbombant".

«**E**» No se sap qui governarà a la vila, però es guanyador, sa primera cosa que

LA HISTÒRIA DE MONTUÏRI
ES REMUNTA MOLTS D'ANYS
ENRERE, QUAN LA PEDRA I
LES ACERES PREDOMINAVEN
SOBRE TOTES LES ALTRES
COSES

Nombroses plantes dins cossiols adornen el tros del carrer del Molinar ja empedrat

haurà de fer —s'espera— serà sa de posar ordre a s'Ajuntament, fer treballar a tot es personal desenfeinat, que no en fa... i també posar ordre dins es poble on hi ha moltes coses que fallen.

«**E**» Ja es parla i s'entreveu quins seran ets integrants de ses llistes electorals. S'assegura, però, que hi haurà novetats i candidats inesperats.

«**E**» Es "quinielistes" ho tenen molt difícil, tant que ni tan sols se sap si hi haurà dues o quatre formacions electorals que es presentin. No troben es candidats que desitgen. Mentre uns estan il·lusionats, altres semblen decebuts.

«**E**» Es pagesos estan enfadats i preocupats. Ja no van de bromes. Es temps els

ha abandonat i sa seva Conselleria els fa perdre molt de temps posant "arracades" i altres punyeteries.

«**E**» S'Administració d'avui s'ha convertit en papers i més papers per marejar es qui fan feina. Si almanco fossin higiè-nics podrien emprar-se per a altres utilitats.

«**E**» Avui que per tot s'eliminen barreres arquitectòniques, a Montuïri en tenim arreu, per vendre i salar.

Nota.- Recordam una vegada més que el contingut d'aquesta secció no pretén anar ni contra ni a favor de ningú. No és ni més ni manco que allò que es diu pel poble.

En Xerrim

Ferreria Rafel Miralles

Més de 20 anys
treballant el ferro

Carr. Palma-Capdepera s/n • Telf. 971 64 62 88 • Montuïri

L'Ajuntament informa

Resum de l'acta de la sessió plenària extraordinària celebrada el 27 d'abril de 1999

En aquest plenari a més dels 6 regidors del PP sols n'hi assistí 1 del PSM i 1 del PSOE.

Aprovació provisional NN SS

Per 6 vots a favor (PP) i 2 abstencions (PSM i PSOE) foren aprovades provisionalment les NN SS de Plantejament, no sense que abans el regidor del PSM, Mateu Ginard, exposàs el seu punt de vista sobre algunes al·legacions aportades per particulars i que "no foren incorporades -digué- a la documentació, la qual cosa contradiu amb l'esperit de l'actual Ajuntament"

POS'1999-2000

Per unanimitat fou aprovada la inclusió en el Pla d'Obres i Serveis per a l'any 1999-2000 de l'obra "Red de Abastecimiento i Alcantarilado I Fase, Zona Coronas", amb el següent finançament:

Pressupost:	32.209.017 ptes.
Any 1999	26.324.811 ptes.
Any 2000	5.884.206 ptes.

D'aquesta manera la zona de Sa Corona s'equipara a la dels altres carrers de Montuïri.

Inversió al poliesportiu municipal

Amb 7 vots a favor (PP i PSOE) i 1 abstenció (PSM) fou aprovada la proposta de l'empresa Miquel Valls S.L. que diu el següent: "... sol·licita a l'Ajuntament de Montuïri autorització per fer les obres de cobriment de la Piscina Municipal a canvi d'ampliar la concessió que gaudeix per 10 anys més a fi de recuperar la despesa prevista". (Així la concessió, en lloc de 20, serà de 30 anys).

Conveni Centre de dia

Per unanimitat s'acordà signar un conveni entre l'Ajuntament de Montuïri i la Direcció General d'Acció Social de la Conselleria de Presidència del Govern Balear, per a la realització i finançament de les obres i l'equipament del Centre d'Atenció a les persones majors. L'im-

Abans de la partida, el batle del Dia del Puig, Josep Sampol Cerdà, rebé la vara que l'acredita com a tal

Francisca Cerdà Miralles, una montuïrera que se n'anà a Argentina fa 50 anys i que havia vingut aquí l'any 1978 per darrera vegada, pogué retornar gràcies al programa "Enyorança" del Govern Balear. Aquí fou rebuda a mitjan mes passat pel primer tinent de batle, Gabriel Arbona, perquè aquell dia el batle Ramonell estava malalt

port del finançament ofert per dita Conselleria és de 3.265.048 ptes.

Obres a la cuina de Ca ses Monges

Vist l'avantprojecte elaborat per a una millor distribució de la cuina central de Ca ses Monges, a fi de millorar tant el servei com el seu funcionament, racio-

nalitzant la seva distribució compartimentant-la en base a un organigrama que optimitzi els espais disponibles, per 6 vots a favor (PP) i 2 abstencions (PSM i PSOE), s'acordà adquirir el compromís de crear una partida dins el Pressupost de l'Ajuntament de Montuïri per a l'any 2000, per l'import de 7.981.508 ptes. per cobrir les despeses que suposaran aquestes obres a l'any 2000.

Associació "Gent Gran"

Entre el 12 i el 15 de març passat un grup de 52 persones de l'Associació "Gent Gran" de Montuïri viatjaren a Catalunya i València. Visitaren el Monestir de Santes Creus, Morella, València (capital) on veieren les falles plantades, Castelló, Sagunt, el Fòrum Romà de Tarragona, Penyscola i altres punts històrics. Fou una agradable excursió.

Festes pasquals

Com cada any, les festes de Pasqua tenguren dins les famílies montuïreres la incidència dels darrers anys. Bastant gent assistí a les funcions religioses, però les processons del Dijous i Divendres Sant no foren molt concorregudes. Ara la de l'encontrada, del matí del dia de Pasqua, congregà molta gent.

Acte cultural

El vespre de la segona festa de Pasqua, dia 5, un acte cultural a la sala d'actes de les casa de la vila féu que s'omplís del tot. Es va regalar un llibre amb els contes curts guanyadors i l'arqueòleg Gabriel Pons Homar va oferir una conferència sobre "Montuïri en la Prehistòria".

Dia del Puig

Amb l'alegria i el goig de sempre, els montuïrers celebrarem gojosos el Dia del Puig. Josep Sampol Cerdà en fou el batle honorari i Bartomeu Tauler, antic rector, va predicar l'homilia. Molta gent va participar en els balls. Joan Verger Jaume va tornar guanyar el campionat de tella. Menjarem panades i crespells. Els pares lluitaren esportivament contra els fills i un altre ball de bot a plaça, el vespre, va concloure aquesta tradicional jornada festiva.

Associació de Persones Majors

Dia 23, amb motiu del 15è aniversari de la fundació de l'Associació de Persones Majors, es va celebrar una missa en sufragi dels socis difunts. I al migdia uns 300 socis es reuniren a Cas Carboner per commemorar l'efemèride amb un dinar. Entre els nombrosos convidats hi eren el batle, el Conseller Verger i la Consellera Rosa Estaràs.

Montuïrers que participaren a l'excursió de Gent Gran de Montuïri, a València

300 persones gaudiren del dinar del 15è aniversari de l'Associació de Persones Majors

música bar

Ca Na Poeta

Carrer Major núm. 7 • Telf. 64 65 29 • Montuïri

Bartomeu Moll Ribas, 25 anys de Primatxer de la Seu

Prové d'una nissaga de sis generacions ininterrompudes de capellans

Actualment un grapat de capellans montuïrers, fills de la vila i que des d'aquí seguien la vocació sacerdotal, exerceixen el seu ministeri a altres indrets, ja bé dins o enfora de Mallorca, però allunyats de la terra que els va veure néixer i créixer.

Dins aquest grup s'hi troba en Bartomeu Moll Ribas, persona alegre i seriosa al mateix temps, a qui de nin ja li agradava molt la música i després de la primera comunió va anar a l'escola parroquial a la Sala Mariana. Allà formava part del grup de nins cantadors de l'església, per cert que va ésser el darrer que va cantar la sibil·la des de l'antiga trona on també, un poc d'amagat, en Francesc "Soqueta" l'animava i li recordava les estrofes mentre l'orgue versejava.

En Bartomeu va néixer el 24 de novembre de 1943—per tant té 55 anys— a la casa número 19 de carrer Major i 12 dies després el va batiar el seu tio, el canonge "Pofanc" qui aleshores venia de Roma a causa de la segona guerra mundial.

Els seus pares foren en Mateu "des Forn" i na Margalida "de Can Pofanc" i són germans seus n'Honorat, na Maria Antònia—qui sempre ha estat amb ell— i na Catalina, si bé abans nasqueren dos altres germans, Maria Antònia que morí al cap d'alguns dies, i Bartomeu, als dos anys d'una manera accidental; aquest casualment va néixer el mateix dia que ell, vuit anys abans.

— Sabem que dins la teva família hi ha molts d'antecedents eclesiàstics...

— Sí —contesta immediatament—. Al manco a la família hi ha hagut sis generacions ininterrompudes de capellans: 1- R. Francesc Pocoví Gallard (1772), franciscà del convent de Palma i Fr. Bartomeu Mascaró Ribas (1771), dominic del convent de Palma. 2- Fr. Bartomeu Pocoví Mascaró (1795-1872), dominic, primer a Palma, exclaustrat i desterrat i, finalment, a Manacor. 3- Rd. Pare Miquel Rubí Pocoví (1831-1907), Missioner Paül a USA, Canadà, Cuba i Mèxic. El seu germà, Rd. Rafel Rubí Pocoví (1842-1932), rector de Manacor, germans de la repadrina. 4- Rd. Miquel Ribas Rubí (1871-1960), rector de

Binissalem, germà del padrí. 5- Rd. Honorat Ribas Manera (1895-1968), Canonge de València, germà de ma mare.

— Per tant, dins ca teva trobares un ambient familiar favorable.

— Record que quan era molt petit volia ésser forner com mon pare i el meu padrí; però prest ja es varen despertar en mi les ganes d'ésser capellà, cosa gens estranya amb tants de parents capellans. El contacte amb ells, decidí per a l'ingrés al seminari, començà l'any 1949 en què es va retirar a Montuïri el tio Miquel, Rector de Binissalem, sacerdot molt estimat per tot on va passar i persona de molt de seny. Els nebots li servíem la missa, que celebrava primer a la capella del Cor de Jesús i després a ca seva. A ca nostra es preocupaven molt de la nostra formació cristiana; ens enviaven al catecisme, d'on record que ens donaven uns punts que a final de curs podíem canviar amb un obsequi; es preocupaven a la nostra vida de pietat, Tots els diumenges i festes anàvem a la "missa de comunió" i a les 11 a l'ofici amb sermó de don Gori. Molts de vespres a fer la visita al Santíssim i a ca nostra sempre resàvem el rosari. Per tant l'ambient familiar no podia ser més favorable. El que va acabar de decidir-me va ésser l'ingrés al Seminari del cosí Miquel

"Pofanc" i del meu germà. Naturalment que encara no podia dir que tenia vertadera vocació. Havia de madurar.

— Conta'ns un poc com fou el teu ingrés al seminari.

— Ningú mai em va insinuar de fer-me capellà; la decisió va ésser totalment meua. Ara bé, com ja he dit, hi va influir el clima familiar. A més, durant els anys cinquanta, amb motiu de la construcció del nou seminari, es va fer una intensa campanya vocacional: els seminaristes visitaren tots els pobles de Mallorca. A Montuïri es va fer una acte a la Sala Mariana: parlaments, una obra de teatre i un concert a càrrec de la famosa "Schola Cantorum". Vaig ingressar al Seminari el 6 de novembre de 1953, any de la benedicció del nou seminari. Per als estudiants dels tres primes cursos, les classes començaren amb un mes de retard a causa de les obres. Dos dies després, el 8 de novembre, va ésser la benedicció. Per cert, fou la primera vegada que vaig cantar amb la "Schola Cantorum", de la qual vaig formar part durant tota la carrera, llevat de dos anys, mentre feia el canvi de veu.

— Quins records perduren en tu dels anys de seminari?

— És una etapa que mai no s'oblida, encara que passin els anys. Quan ens reunim solem recordar anècdotes que ens passen. L'endemà de la benedicció, horabaixa, començaren les classes i quin enfadament agafà el professor de llatí perquè no enteníem la definició de morfologia! A pesar de tot, aquest professor era molt bona persona i acabàrem éssent molt bons amics. Com també record la impressió de grandiositat i solemnitat la primera vegada que, de seminarista, vaig anar al Pontifical de la Seu el dia de la Immaculada de 1953, l'any maríà, en què la imatge de la Mare de Déu de Fàtima va recórrer tots els pobles de Mallorca.

— I de la teva formació?

— A més de la formació per al ministeri, rebíem una seriosa formació intel·lectual. Com estava escrit a un rètol dins una aula, els exàmens s'havien de fer, segons deia el document oficial, "con

molta serietat e gisto rigore". I així es feien. Ara els temps han canviat, però sempre he agraït la formació que ens donaren.

- I de l'ambient?

- Durant els hiverns d'aquells anys vaig passar molt de fred i tenia moltes sedes, però érem joves il·lusionats i tot ho suportàvem amb optimisme. També ens fèiem bromes, com una molt sonada, ja als finals de la carrera, als companys del curs superior quan els vàrem prendre una caçada de tords que tenien preparada per fer-se un dinar amb el professor de Dret Canònic.

- Com eren les teves vingudes a Montuïri de seminarista?

- Teníem vacances per Nadal, Pasqua i l'estiu. La gent sempre solia veure'ns junts, anàvem molt a la rectoria, o bé per donar una mà al rector o bé per passar una estona agradable, especialment les vetllades d'estiu a la fresca amb els sacerdots. Amb freqüència anàvem al Puig de Sant Miquel, on de vegades ens fèiem un trempó. Cada any durant el mes d'agost anàvem al Seminari durant vint dies: alguns anys acabàvem les convivències d'estiu el 26 d'agost, el dilluns de festes; semblava fet a posta.

- Quin bisbe t'ordenà capellà?

- El bisbe Rafael Àlvarez Lara el 18 de juny de 1967 i vaig cantar la primera missa solemne el 27 del mateix mes. Cam han fet sempre a Montuïri, el poble es va vestir de festa.

- Conta'ns un poc de les teves primeres passes com a capellà.

- El primer d'octubre següent vaig començar la tasca com a professor de religió al Col·legi de la Santíssima Trinitat del carrer de la Concepció a Palma i com a capellà del noviciat de les Religioses de la Puresa a Son Serra, fins que, un mes després, vaig rebre el nomenament de vicari de la parròquia de Sant Jaume de Palma, essent rector don Joan B. Munar, el vicari Munar pels montuïrers. D'ell tene molt bon record; confiava totalment en els seus vicaris, això sí, volia que els feligresos estiguessin ben atesos: a totes les misses, llevat de la de les set del matí, anàvem al confessionari; cada dia teníem dues hores d'oficina oberta a la gent, una al matí i l'altra a la tarda i ens encarregàvem de les clíniques Mare Nostrum i Planas. Els vicaris durant la setmana en què estàvem de

guàrdia, nit i dia no ens podíem moure de la vicaria i havíem de ser fàcilment localitzables. Amb freqüència durant la nit ens cridaven per administrar els sagraments a algun malalt o accidentat. Durant els sis anys i mig que vaig estar a Sant Jaume vaig formar un grup amb joves i al·lotes, algunes elles de la Casa de Família, amb els quals setmanalment tenia una reunió de formació en el club que vàrem fundar. També em vaig encarregar temporalment de la direcció del Cor parroquial.

- Com fou que passares a la Seu?

- L'hivern de 1974 el bisbe actual m'envià a la Seu. Des del 12 de març de 1974, ara acaba de fer 25 anys, som Primitxer, sacerdot Beneficiat que s'encarrega d'entonar els cànecs en els actes de Cor i de la direcció i animació dels del poble a les celebracions. Vaig prendre possessió el 20 d'abril, però vaig continuar treballant a Sant Jaume fins a finals de juny.

- A més de la Seu, quines altres tasques desenvolupes?

- Començ la feina a ca nostra a les cinc i mitja del matí i actualment som vicari de l'església de Sant Nicolau, on hi pas els horabaixes i hi desenvolup la feina de capellà: som secretari del consell parroquial de pastoral, a vegades toc l'orgue. També som professor de religió i des de 1985, de música i alguns anys he fet classes de francès i de català.

- Quines relacions actualment et lliuen a Montuïri?

- Em sent montuïrer i per aquest motiu estic empadronat a Montuïri. Cada diumenge a migdia, quan he acabat la feina a Palma, vene a tocar mare. Per desgràcia no puc venir més. No falt mai a les festes, especialment a les de Sant Bartomeu i a la del Puig.

- Sabem que tens una obsessió per a la investigació. Podries dir-nos quins treballs fas actualment?

- Vaig començar amb un estudi de la Seu, els seus aspectes històric, arquitectònic i artístic. Fruit d'aquest estudi és una guia per a ús meu personal. Actualment faig la transcripció de les visites pastorals a Montuïri les quals es troben a l'arxiu diocesà: des de la primera, feta pel bisbe Arnedo el 23 d'abril de 1568, fins a la darrera, del bisbe Nadal, el 26 d'abril de 1798. Només dispo dels dissabtes dematí per dedicar-m'hi.

- Pel que fa a Montuïri, quins treballs d'investigació consideres essencials ara?

- Actualment a Montuïri hi ha persones preparades, amb estudis universitaris. Crec què s'haurien d'animar a començar d'una vegada la història del poble. Hi ha feina feta, molta de la qual podem agrair al secretari don Bartomeu Verger, qui es dedicà durant quaranta anys a la investigació i publicació de documents damunt Bona Pau. Tots els treballs que es fan haurien de ser coneguts, perquè si es queden guardats dins un arxiu particular de poc serveixen.

- Finalment i per acabar ens podies donar una visió personal del Montuïri actual en els aspectes cultural, social, religiosos...

- Els montuïrers són acollidors, festosos i se senten units malgrat veure els problemes i solucions d'una manera diferent; i per aquí crec que hauríem d'anar: superar allò que ens separa per fer de cada dia un poble millor. La joventut actual, per altra part, disposa d'uns mitjans per a la seva formació cultural que abans no existien. Alguns d'ells, com diuen els pagesos, llauen fondo. I en quant a la religiositat, fent-nos alguns anys enrere, veig manco gent a l'església. No vull dir que uns fossin millors que els altres, solament constatat el fet.

Encara parlarem de la seva afició als idiomes, a la fotografia, d'aquelles vegades que a la Seu s'ha d'enfilar per aprofitar captar una ocasió excepcional... i d'altres dèries que l'obsessionen... Però ja és hora d'acabar l'entrevista.

O. Arbona

Glosa

Als truquers

Després d'un sopar encertat
ja me'n vaig a descansar
emperó vull saludar
es qui acabam de jugar
des truc es campeonat;
i amb unió i humilitat
i que no n'hi falti cap.
L'any dos mil tots a lluitar,
tot junts hem de batallar
i procurar derrotar
'quest vellet de quarta edat

Biel Cerdà Miralles

Cançons den Biel: entre gloses i poemes

Pares i fills

Es una dita popular que dins les coses més petites s'hi poden trobar les més valuosas. Això, que no té intrínsecament la qualificació de veritat absoluta, ens vol dir que cal donar més importància a la intenció del present que al propi valor real d'ell mateix. Si recordam els anys de la infantesa veurem que com més gros era l'embolcall més grossa era la il·lusió que aquells ulls plens d'innocència transpiraven.

Quan els anys -ai! ja molt llunyans- de la nostra juvenesa soliem fer créixer l'espectació del present fent un embolic dins l'altre, cada vegada més gros. Si ho miràvem des de fora amb ulls encara de minyó, aquell embolcall ens feia tremolar. Si els nostres ulls, que entreveien ja la veïnada maduresa, podien entrar dins somniaven treure del darrer embolicoi un sorprenent tresor.

Fa ja temps, molt de temps, un sol pa-

per embolicat amb presses i vergonyosa tremolor em feu sentir com el tresor que pot esser el bessó no té gaire que veure amb la rustiquesa que comporta la clovella i fins i tot puc assegurar que bessó i clovella, tots junts, anc que siguin d'or i d'argent, no poden igualar mai la lluentor d'uns ulls sincers quan fan una innocent ofrena.

La història, com totes les petites incidències que comporten una vida, no té gaire que contar. Jo per la meua feina em tocava estar lluny de ca meua i, per tant, lluny dels meus. Només de tan en tan podia donar per unes hores agombol a la niarada i, al mateix temps, cercar íntim agombol que em fes més bona de dur la propera llunyania.

Com si l'escalfor d'un llamp els fongués, dos ulls, dos cors, dos esperits es trobaren. Poques vegades al llarg de la vida s'hauran tornat trobar així, moguts per un tan subtil i diminut motiu. Ara cal entendre que entre un pare i un fill, una mirada, una mà estesa, un escalfor, conformen per ells mateixos la raó de la vida. El que passà aquell vespre d'un ja molt llunyà any, feu néixer aquesta cançó.

Una llepolia

Fou tan sols una petita llepolia, un confit embolicat dins un paper, més fou tan gran la manera de donar-me'l que millor ofrena jamai em podran fer.

Anava per partir altra vegada a lluny dels que són meus i més estim. No hi havia llàgrimes més l'amargor brostava perquè el temps sempre curt era finit.

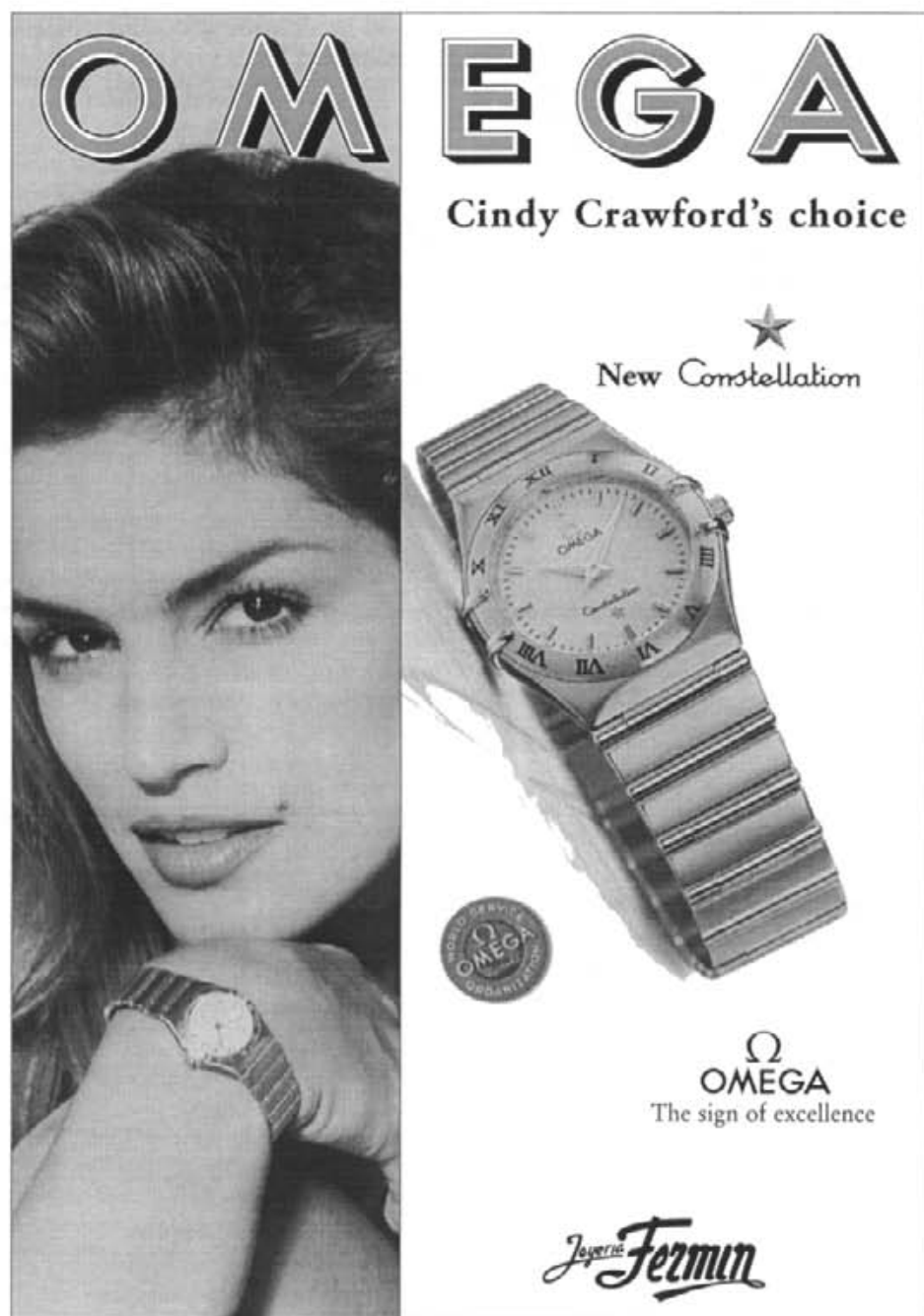
Vingué corrent, empesa pel seu cor, l'escala li era estreta amb la frisor, em duia tot quant tenia dins la mà, lo millor de lo seu era per mi.

Semblà empegueir-se quan fou a prop i allargà la mà sense dir res...

Ningú sap com guard la llepolia que ma filla major em va donar un vespre que lluny jo me n'anava sens paraules i amb desitjos de tornar.

El confit es podrí, mes va quedar el record de son ulls, la mà allargada i el batec del seu cor dins el meu cor.

Biel Camps i Ferrer
(Febrer 1971/abril 1999)

OMEGA

Cindy Crawford's choice

New Constellation

OMEGA

The sign of excellence

Joyeux Ferrugin

Comptar molins,
Pensar,
Conèixer gent,
Escoltar música,
Relaxar-te,
Repassar lliçons,
Somniar...

**TOT AIXÒ I MÉS,
EN AUTÒCAR!**

GOVERN BALEAR
Conselleria de Foment
Direcció General d'Infraestructures

AGRUPACIONES EMPRESARIALES
DEL SERVICIO REGULAR
DE VIAJEROS DE BALEARES

Joan Antoni Ramonell deixa l'alcaldia

Se'n va satisfet de la seva tasca i perquè considera bona una renovació

Dotze anys seran els que Joan Antoni Ramonell Amengual haurà estat batle de Montuïri després que el PP (aleshores AP) guanyàs les eleccions municipals a Montuïri celebrades el 10 de juny de 1987. Va substituir Francesc Trobat Garcias a qui també i amb motiu del seu cessament l'entrevistarem, aquest maig farà 12 anys, perquè igualment ens fes un balanç de la seva comesa.

El batle Ramonell, conegut a la vila com a "Matxo", des de jove li ha agradat anar molt per mig. És molt aficionat a l'esport, tant que uns anys abans de ser batle fou president del CE Montuïri i també ho tornà a ser essent batle. Ara bé, en aquest número i amb aquest entrevista no pretenem analitzar la seva tasca com a batle ni ponderar les seves decisions que, com tots els qui han passat per aquest càrrec, ha hagut de prendre; de les quals, com és natural, unes han estat més encertades que les altres. Mentre uns les aplaudiran (els qui són addictes al seu partit), altres les desa-

provaran, i la resta romandrà indiferent.

És per això que hem volgut que sia ell mateix el qui en certa manera jutgi la seva postura i les seves realitzacions. Després serà la mateixa gent del poble la qui aprovarà o desaprovarà la seva comesa.

— Joan: dia 30 de juny de 1987 fores elegit batle de Montuïri. A la presa de possessió aquest dia digueres: "Agaf el compromís de fer feina per a tot el poble i estar per damunt de qualsevol partidisme. El que m'interessa és el poble i res més" (Bona Pau, juliol de 1987). Com s'ha complert això?

— Crec que aquestes primeres paraules meves com a batle han quedat ben demostrades al llarg d'aquests 12 anys. Sigui qui sigui la montuïrera o montuïrer que s'ha dirigit a mi per qualsevol cosa ha estat tractat de la mateixa manera, fos quin fos el seu color polític, perquè crec que quan un és batle d'un poble no ho és només dels qui l'han votat, sinó de tot el poble.

— En aquests moments finals del teu mandat, voldries enumerar les principals tasques que has duit a terme?

— Més que enumerar les millores que hem fet a Montuïri podríem destacar les principals infraestructures de què ara gaudim, com són l'aigua potable, la canalització de les aigües brutes cap a la depuradora, un servei de residència de dia i servei de menjar a domicili a la tercera edat; infraestructures esportives, com la piscina municipal i la pista de tennis; educatives, com la guarderia municipal i la construcció de l'edifici per a educació infantil. L'ampliació del cementiri amb la construcció d'un cementiri nou. La restauració del Molí des Fraret, en el qual hi haurà el museu del talaiot de Son Fornés, el servei del metge municipal, la zona de serveis de la carretera que han donat llocs de feina als montuïrers, etc... Sense oblidar, perquè crec que és molt important, el manteniment i la reparació d'instal·lacions ja existents, com el camp de futbol, la pista des Dau, l'asfaltatge de quasi tots els camins rurals, la il·luminació del poble... i finalment les obres del Pla Mirall.

— Naturalment no tots han vist amb bons ulls totes les teves realitzacions. Què diries a aquells que han criticat la teva gestió?

— Així com el poble és lliure de triar els seus governants, és lliure de criticar la seva gestió, i els governants hem d'estar disposats a ser criticats. Crec que la meua gestió ha estat majoritàriament satisfactòria per als ciutadans de la vila, ja que per tres vegades consecutives, mitjançant les eleccions municipals, m'han donat la seva confiança per governar l'Ajuntament de Montuïri. Naturalment hi ha hagut crítiques, però el que no seria normal és que no n'hi hagués hagut, ja que ningú ho fa tot mai bé per a tothom.

— Darrerament el Pla Mirall ha estat una empresa que no ha agradat a tothom. Què diries?

— Em remet a la pregunta anterior. No tots tenim el mateix gust ni les mateixes opinions i això enriqueix una societat democràtica. Personalment crec que el Pla Mirall ha contribuït a embellir el nostre poble i a ressaltar racons de Montuïri que són dignes d'admiració.

contro en nòmina viva

mes a mes, més avantatges...

per als meus

"SA NOS TRA"

CAIXA DE BALEARS

Gent de comtança

– **En poques paraules: com definiries la teva tasca d'aquests 12 anys?**

– La definiria com una feina amb molta d'il·lusió, amb molts de projectes realitzats i amb la satisfacció de veure que el meu poble, el nostre poble, és avui en dia un lloc tranquil i hermós, que té totes les principals infraestructures que els ciutadans necessitam.

– **Quin és el teu punt de vista de l'oposició al llarg d'aquestes tres legislatures?**

– Durant aquests 12 anys hi ha hagut diferents persones a l'oposició. Amb alguns he tingut més bones relacions que amb altres, però personalment tots em mereixen el mateix respecte, malgrat que no comparteixi amb cap d'ells la seva manera de fer oposició, sobretot perquè crec que han fet una oposició més cap a la meva persona que no cap a la gestió municipal.

– **Per què te'n vas ara?**

– Realment, no me'n vaig; més bé deus voler dir per què no em present a batle. No em present perquè crec que els polítics no ens hem de perpetuar en els càrrecs; crec que és bo, a tots els nivells, donar pas a altres persones, siguin més joves o més vells, però novells en els càrrecs.

– **Durant el comandament d'aquesta alcaldia qualque vegada t'han acusat de dictador.**

– Moltes vegades he estat acusat de dictador, i potser que la meua manera d'actuar al front de l'Ajuntament ha pogut ser considerada d'aquesta manera, perquè crec que el qui té la responsabilitat d'una batlia ha de prendre decisions i aquestes a vegades impliquen opinions enfrontades; però també crec que dotze anys són més que suficients i que és bo, tant per a mi personalment com per al poble de Montuïri, que hi hagi una renovació dins l'Ajuntament, i evidentment per a mi i per al nostre partit aquesta renovació passa perquè els propers quatre anys el nostre candidat Biel Matas i tot el seu equip de govern puguin seguir el projecte del Partit Popular.

– **Penses deixar la política?**

– No, no pens deixar-la.

– **Què faràs, idò?**

– En aquestes eleccions el meu partit, el Partit Popular, ha pensat en mi per anar com a candidat al Parlament

Balear. I si som elegit diputat adquiriré el mateix compromís que vaig agafar fa dotze anys a Montuïri, de fer feina per a tots el mallorquins i amb molta d'il·lusió.

– **Amb quins records positius te'n vas?**

– Com comprendràs, durant dotze anys s'arriben a tenir molts de records de tota casta. Però així, en general, el més gratificant és el reconeixement i l'estimació de la gent del poble. I d'aquesta estimació me'n vaig tènir en uns moments molt difícils de la meua vida personal, particularment quan el meu fill va sofrir l'accident. Pue dir que aleshores vaig tenir el suport moral i físic de gairebé tot el poble.

– **I els moments més desagradables?**

– Aquests sempre s'han d'oblidar, perquè una persona amb rancors no pot ser feliç, i la felicitat és molt important.

– **Quines obres pendents o coses especials no has fet, segons la teua manera de veure?**

– Aquests dotze anys hem complert el programa electoral que vàrem proposar, i a més hem fet moltes millores. Per tant crec que no deix res pendent. De totes maneres a un poble sempre hi ha coses per fer, sempre hi ha coses per millorar.

– **Amb quina "espina" clavada te'n vas?**

– No me'n vaig amb cap "espina" clavada, més bé al contrari, me'n vaig molt satisfet de la gestió que hem fet des de l'Ajuntament.

– **Al poble, què li dius?**

– Al poble, donar-li les gràcies per haver-me donat la seva confiança per governar Montuïri. Per a mi ha estat un honor i un plaer. Per molts d'altres càrrecs polítics que hagi tengut i que pugui tenir, el més important per a mi és haver estat batle del meu poble.

– **I als regidors i funcionaris de l'Ajuntament?**

– Voldria aprofitar aquesta entrevista per donar les gràcies públicament a tots els regidors que han fet feina amb mi i també als treballadors de l'Ajuntament, per la seva feina ben feta i la seva dedicació. Un ajuntament no funciona només amb els polítics, els treballadors són una part fonamental per a un bon funcionament. A tots ells moltes gràcies.

– **Qualque cosa més?**

– Abans d'acabar voldria esmentar el qui ha estat un pare polític i un millor amic, que és en Joan Verger i Pocoví. Joan Verger ha confiat sempre en mi i sempre m'ha demostrat aquesta confiança, i sobretot ha estat el principal valledor que ha tengut l'Ajuntament de Montuïri, ja que des de les institucions on ha estat sempre ha pensat en el seu poble.

I Bona Pau, per la seva part, també agraeix a Joan Toni Ramonell les facilitats i recolzament rebuts perquè la tasca que desenvolupam mitjançant aquesta publicació l'hem poguda dur a terme sense obstacles durant aquests dotze anys.

O. Arbona

LEE. SOLIDO LA TUA VESTIMENTA DIESEL NEW DIFFERENTIAL DESIGN Levi's

Champion U.S.A. **MANS** The Art Company

 L'Almoina, 30 Tlf. 16 84 56 Porreres

 Kappa adidas CAT

Tagamanent: La sala dels Belitres

(Anècdota dels bandolers mallorquins del segle XVII)

Damunt d'un altiplà enrevoltat de penyes, ullastres i grosses mates s'hi destaca l'antiga alqueria de Tagamanent, la qual pertany ja fa més de quatre segles a la família dels Socias, entroncada amb la de Bibiloni, a la qual s'hi va agregar per part de muller aquella heretat. Les seves negrenques parets i les ruïnes que l'enrevolten, acusen que Tagamanent fou aixecat per a casa de conreu i fortalesa de defensa, doble servei al que varen haver d'atendre els antics terratinents, per la manca de seguretat en què deixaven el camp els governs d'antany.

La santa religió dels frares, inquisidors i clero secular es repartien bonament les quatre quintes parts del delme, i tot just entraven dins l'erari, sols les rendes de duanes, amb el producte del qual s'havien d'atendre tots els serveis públics, els quals arribaren per abandonar-se. Camins, canals, ports, policia, governs, tot anava de la mà de Déu, i la misèria que pul-lulava al costat de rics convents i dels opulents poderosos, va crear el captador i el bandoler, oficis reconeguts com a necessaris dins un estat que havia permès agabellar totes les riqueses del clero i la noblesa, i a més es repartien tots els càrrecs retribuïts de la nació.

Establerts els pobles per la cullera dels frares, s'organitzaren els bandolers per compte propi, i uns i altres per atendre les pròpies necessitats; ploraven a la porta dels convents i disputaven en el camp a veure qui podia més, el pa que els negava aquella despreciable societat.

D'una de les moltes partides que assolaven aquesta illa, anam a referir una anècdota, recollida de la tradició, que de pares a fills es conserva inalterable.

Residia a Tagamanent el seu amo don Joan Socias qui cuidava amb especial esment del seu cultius com ho feien els principals terratinents d'aquella època que preferien a les delícies de les ciutats i pobles la vida independent i semi-feudal del camp. S'estava escalfant don Joan amb la seva senyora donya Leonor i el llauradors a la gran foganya de la possessió, la nit de dia 13 de gener de 1645, nit freda i enutjosa, quan varen

Casa pairal de Can Socias en el carrer Major, en l'actualitat

sentir cridar a la porta del camp mentre una veu plorosa demanava ostage i un poc de caritat. Va sortir un criat a obrir i va entrar amb un nin que a penes tendria dotze anys, espellerinat i banyat fins als ossos.

- Què vols en aquestes hores? li va demanar don Joan.

- Jo, senyor, respongué el nin, vaig demanant almoïna i en començar a ploure vaig cercar recer a una petita cova esperant que passàs la tempesta, i veient que es feia tard i continuava, he determinat venir perquè em deixassin dormir per aquesta nit en el paller.

Donya Leonor, que era molt caritativa, s'acostà al nin, la qual, destriant que estava xop i amb la poca roba que tapava el seu cos malaltís, va manar a una criada que li donàs roba eixuta i també abric i qualche cosa amb què sopar.

El nin va menjar amb tanta gana que es veia ben bé que no ho havia fet almanco en tot aquell dia, i va semblar ben agraït dels favors rebuts quan es va acostar devora el foc, on ben prest es va guanyar la voluntat dels senyors. Aquests varen voler saber la seva història, la qual fou molt fàcil de contar.

En Pere -així s'anomenava- havia romàs orfe als vuit anys amb una germana major que es va casar a Llubí amb un

llaurador de qui tenia quatre fills, i molt pocs recursos per mantenir-los. Va fugir de la misèria per agafar la carrera de rodamón captaire, molt comú en aquella època de decadència social.

Don Joan li va oferir entrar al seu servei, si volia fer feina. Ho va acceptar amb gust i tot d'una ja va anar a ocupar la plaça d'ajudant de majoral a les ordres del pastor major i a partir d'aquell moment ja va ser com un servidor més del ric propietari.

* * *

Passaren dies i mesos i passaren sis anys continuant en Pere desenvolupant excel·lents serveis ja com a sagal o com a bover, fins que un dia va manifestar als seus amos, ple d'agraïment, el propòsit d'abandonar-los per acudir a alleugerar les grans necessitats de la seva germana que s'havia quedat viuda i amb molts de fills i sense mitjans per donar-los de menjar.

Els senyors de Tagamanent no es varen creure amb dret per negar-se a tan justa i honrada petició, i, encara amb disgust, deixaren que en Pere se n'anàs, no sense que abans la bona senyora li hagués regalat un bon bolic de roba usada amb l'encàrrec d'entregar-lo a la seva germana per acomodar els seus fills.

* * *

Quan ja havien transcorregut uns quatre anys, un horabaixa que don Joan tornava de la fira de Sineu, després d'haver venut una bona partida de bestiar i de gra, li va sortir a l'encontre en mig del camí el jove Pere, el qual, amb el capell amb les dues mans esperava el seu antic amo.

- Com tant de temps sense veure't, Pere?

- Cert, senyor, que vostra mercè no m'ha tornat veure, encara que jo l'he vist almanco una o dues vegades cada setmana. Però no es tracta ara d'això; faci el favor de davallar, ja que és urgent comunicar-li un cas molt seriós.

Don Joan va davallar d'aquella esvelta mula que muntava; va entregar les riendes a un criat que anava a peu i el seguia, i acostant-se a en Pere, li va preguntar:

- Què hi ha, amic?

On es relata una meravellosa prova d'agraïment
d'un nin que no oblidà mai els favors rebuts
Avui encara existeix la Sala dels Belitres

- Senyor, li va contestar; des que em vaig separar del seu servei, vaig entrar a formar part d'una companyia de bandolers que comanda el cèlebre Mulato amb qui ja havia tengut algun tracte quan servia de sagal, on pels meus serveis exercisc una gran preponderància i havent sabut que la partida de bandolers que comanda en Roig de Selva l'esperen a vostè en aquell pinar per robar-li i tal vegada matar-lo. He determinat amb els meus que impediem que sia víctima d'aquells bandolers el bon senyor que em va donar generosament pa i abric quan tenia fam. Pugi una altra vegada a la mula i segueixqui endavant, que seria pitjor tornar enrere, ja que es possible hagin deixat rereguarda abans d'entrar a Sineu, poble en el qual hi tenen amics i gent que els recolzen. La meua gent està preparada a cent passes de nosaltres i en sentir aquest xiulet es posaran en marxa.

El xiulet molt baixet que va donar en Pere fou contestat amb un altre igual i tot d'una es va posar en marxa don Joan, duent a un costat en Pere i a l'altre el criat, i a un tir d'escopeta, precedits per una gabella composta, una partida d'uns dotze homes amb armes blanques i qualque carabina, i davant en Mulato amb un trabuc damunt el braç esquerre i un garrot amb puntes de ferro a la dreta.

Després d'haver caminat unes quatre hores es va aturar la comitiva a la veu, donada p'en Roig, de: "Alto i boca a baix".

- En Mulato demana pas franc per a ell i la seva companyia, digué aquest; i si no, passarem per damunt vosaltres.

- A, ets tu? Partim com amics?

- Avui no pot ésser, ho vull tot per a jo.

- Estàs molt brau, li va dir en Roig. Des que tens aquest trabuc i algunes carabines que vares sorprendre a aquell contrabandista...

- Dispar tot d'una contra tu i la teua gent si no et separen tu i tots vosaltres una bona tirada del camí.

Després d'aquesta darrera advertència va obeir en Roig i els seus, abandonant el tros on esperaven haver fer una bona caçada, tota vegada que don Joan portava més de dos mil duros d'or, que li

havian donat quasi tots els carnisers de Palma per les guardes de bestiar que havien rebut durant l'any.

La partida no va abandonar don Joan fins a deixar-lo a la mateixa possessió, on foren ben rebuts per donya Leonor, especialment en Pere, a qui li va voler donar doblers, roba, joies i de tot quant tenia, tant era l'agraïment que sentia per aquella gent que li semblava la més honorada de la Terra.

- No volem res, senyora, va dir en Pere. He pagat una part dels molts beneficis que vaig rebre de vostres mercès, i encara pens fer-les-ne d'altres que no he oblidat la nit quan em va obrir aquesta porta per donar ampar i protecció a un nin espellerinat i afamegat; ni els cors generosos que li varen donar pa i abric en la seva penosa orfandat. Permeteu que l'home besí les mans de vostres mercès en recordança de l'agraïment que no va saber expressar-los de nin.

I avançant unes passes es va agenollar als peus de don Joan i la seva senyora, cobrint les seves mans de besades i llàgrimes, que tots els presents varen derramar en abundància, atrets per aquell cor d'or i de les que no se'n varen alliberar els mateixos bandolers, fins i tot en Mulato que s'havia esforçat per conservar-se serè.

- Per això hem vingut? va dir el capdavanter, amb el desig de donar una girada a la conversa.

- No t'incomodis, amic, no hem vingut per plorar, va dir en Pere aixecant-se. Però declar davant tothom que és el primer moment de felicitat que he gaudit durant la meua vida, i que per haver-me'l proporcionat, tot quan em queda d'ella ho ha d'agrair a en Mulato i als seus companys aquesta ma amiga.

I acompanyant el fet a la paraula, aquella fou estreta efusivament per tots els bandolers.

- Ara, va afegir, anem al cas que ens interessa. En Roig i la seva gent no deixaran de venir a cercar a la possessió allò que no han pogut glapir en el pinar, i nosaltres, una vegada encabotats en això, no hem de permetre que en surtin amb la seva. Per això deman a vostres mercès que ens deixin una d'aquestes

Escut de Can Socias de 1817

sales que estan defora de la casa on allotjar-nos per a poder entrar i sortir de nit sense molestar, i la resta corr a compte nostre.

- De molt bon gust, va contestar don Joan. Tria-la tu mateix i després jo em cuidaré d'adornar-la amb alguns cuixots i embotits i el rebost de tot quant faci falta, a fi que quan hi arribeu hi pogueu trobar amb què remullar un tassó de vi, que enguany el tenim molt bo.

Després d'un sucós sopar, els bandolers varen anar a ocupar la nova habitació on s'hi va traslladar una bona quantitat de palla a fi que hi poguessin dormir còmodament.

No es va equivocar en Pere: dues nits després es va presentar en Roig amb la seva gent per atacar la possessió. Però foren rebutjats amb alguns trets de trabuc que varen fer per unes retxilleres oberts a la paret i que encara es conserven intactes.

Des d'aquella data a l'habitació que ocuparen els bandolers se la coneix amb el nom de "Sala dels Belitres", nom amb la que l'anomenen encara ara els qui habiten la possessió de Tagamanent.

* * *

La tradició d'on hem recollit aquesta anècdota, no diu quan els bandolers abandonaren la possessió, però es possible que fos uns deu anys després d'aquest succeït. Quan els propietaris passaren a establir-se definitivament a la casa pairal que poseeixen en el poble de Montuïri, i que avui ocupa el successor i hereu d'aquells antics senyors, don Miquel Bibiloni i Socias.

O. Arbona

Traduït de "El Demócrata", diari de Palma de Mallorca de dimarts 10 de novembre de 1885.

MONTUÏRI ABANS I DESPRÉS DE 1300 - VII

Dos curiosos testaments, de 1282 i 1284

1280, abril.- Sanxo de Sadoa reconeix del rei en Jaume que ha estat ben pagat d'aquelles 150 lliures que va manllevar i que va rebre en nom del rei, dels rèdits de la batlia de Sineu, Petra, Lluçmajor, Muntueri i Castellig (*).

1280, maig.- Berenguer Arnau d'Illa, batle major de Mallorca, ven a Berenguer Dalmau els drets reials dels blats de Castellig, Muntueri i Lucmaior per 1.190 quarteres, meitat ordi, meitat forment. El mes d'agost Bernat de Vic comprà el dret del vi de les tres parròquies per 16 lliures (*).

1281, maig.- Berenguer Arnau d'Illa, batle major de Mallorca, ven a Joan de Ripoll els drets reials dels blats de Montuïri, Castellig i Lucmaior per 1.200 quarteres, meitat ordi meitat forment (*).

1282, setembre.- Testament de Guillem Pujol fet en poder de Guerau Triola, rector de l'església de Muntueri en presència de Guillem de Carrutxa, Borràs Rourich, Pere Duran i Arnau Joan. Nomena marmessors Guillem Creixell i Guillem Olleguer. Destina 10 lliure per a la seva ànima. Sepultura en el cementeri de Santa Maria de Muntueri, 10 sous al rector per drets funeraris, 5 sous a l'obra de l'església, 3 sous a la candela, 12 diners a les llànties, 4 sous al capellà. Als frares menors, predicadors, de penitència, dones de Santa Clara i Santa Margalida 2 sous a cada orde. Als hospitals de Ciutat 12 diners. A l'obra de la Seu 3 sous. A Sant Antoni de Viana 2 sous. A l'hospital d'Inca 12 diners. Del que sobrarà, vol que un prevere celebri misses a l'església de Montuïri per espai de mig any. A sa mare 100 sous. A Cília 10 sous. A la dona Barcelona muller de Guillem Damer 15 sous. A Bernat Cava 10 sous que li deu. A cada marmessor 10 sous pregant-los que facin la sepultura digna i amb honor. Fou publicat pel notari Pere de Tovars (*).

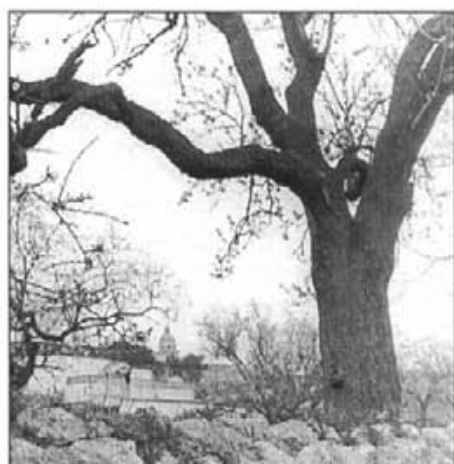
1282.- Diversos creditors de Pere Balsà i muller Benvençuda compareguren a la presència d'Arnau Burgues, batle de Mallorca, demanant ésser satisfets dels deutes. En Balsà té una alqueria en nom de Guillem Robert a cens de 40 quarteres de blat. Fou subhastada i la va retenir el dit Robert per preu de 200 lliures (*).

1284.- Venda dels drets reials de Castellig i Muntuyri sobre el vi per 5 lliures i 10 sous; cens de dites parròquies i Lluçmajor 2 lliures, 4 sous i 6 diners, bla de idem 800 quarteres (*).

1284, 25 desembre.- Testament de Guillem Puigserver que morí a Muntueri, fet en poder de Ramon Martí i Bartomeu Guarrer, nomenats marmessors, en poder també de Jaume Conill prevere que ho va escriure en un pergami en presència de Bernat Febrer, Pere Puigserver i Berenguer Ferrer els quals prestaren l'acostumat jurament. Vol ésser enterrat en el cementeri de l'església de Santa Maria de Muntueri i deixa 8 sous a l'església per drets funeraris i 12 diners a l'obra, 12 diners a la candela, 6 diners a la llàntia de l'altar de Sant Bartomeu. Deixa 100 sous a l'Elisenda filla de Guillem Soler pels servicis prestats. Reconeix que sa muller Alemanya aportà dot de 7 lliures i 10 sous. Reconeix que deu a Pere que habita amb ell 34 sous per salari i ha de servir fins a la festa de l'evangelista Sant Marc. Deu 4 sous i 6 diners a l'hospital de Sant Antoni de Viana. Reconeix tenir 9 lliures de sa primera muller Berenguera. Vol que sa muller Alamanda tenguí la roba de la cambra, lli i llana. Nomena hereu al seu fill Domingo, però sa muller serà senyora dels béns durant la seva vida. El notari Pere de Tovars donà forma pública al testament quan morí el testador, les idus de febrer de 1285 (*). Aquesta herència passà després a l'hospital de Sant Andreu de Ciutat (*).

1285.- Llibre de comptes d'Arnau Burgues, batle major de Mallorca. Rebuta de les batlies de la part forana: "Item li reté comte de Xanxo de Sadoa, batle de Castellig e de Muntuyri e de Lucmagor d'asò que a rebut en aquest any per la dita batlia sua per iustícies o per altres coses de les missions necessàries que fetes avia per la sua batlia e levades les dites missions e lo huytè e per so redelme ac a tornar al senyor Rey que liurà an Arnau Burgues VII lbrs. XI s. VII d." (*).

1285, 24 novembre.- Congregada la Universitat de la parròquia de Santa Maria de Muntueri dins l'església procediren a fer elecció dels síndics i procuradors que han d'anar a Ciutat a retre ho-

En el segle XIII es venien els drets reials de les collites

menatge de fidelitat al rei Alfons d'Aragó que s'ha apoderat del Regne de Mallorca. Elegiren: Jaume de Caldes, Pere Company, Ramon Martí, Domingo Rafal, Berenguer Carbó i Pere Gual. Hi eren presents per testimonis: Ferrer de Juyac, Guillem Llorenç, Pere Grau, Jaume d'Estaca, Bernat Riber, Pere Martí, Guerau Triola rector de Montuïri i Jaume Conill clergue (*).

1286, febrer.- Jaume de Sant Martí i Bernat Beltran de part del rei venen a Guillem Llorenç i Pere Blanc, per dos anys, els drets reials de les parròquies de Lucmaior, Muntueri i Castellig, o sia: blats, vi, lli, llegum, diners censals, exceptuant justícies, lluïsmes, fadigues i delme bestiar; per preu de 575 lliures a raó de 287 lliures i mitja anuals, i també hauran de donar cada any 300 quarteres d'ordi i altres tantes e forment pels rèdits del blat, a raó de 3 sous la quartera d'ordi i 6 sous la quartera de blat (*).

Ramon Rosselló Vaquer

- 1) ARM ECR 350 f.7.
- 2) ARM ECR 349 f. 83v i 86.
- 3) ARM ECR 349 f. 89.
- 4) ARM ECR 350 f. 199.
- 5) ARM ECR 349 f. 126v.
- 6) ACA Cancelleria, v. 242.
- 7) ARM ECM 349 f. 237.8) Arxiu Diputació depositat provisionalment a la Casa de la Misericòrdia, pergami del XIII, on es repeteix aquest testament.
- 9) ACA Cancelleria, v. 241 f. 23v.
- 10) Arxiu Corona d'Aragó pergamins Alfons II núm. 8.
- 11) ARM ECR 351 f. 276.

Sebastià Pocoví Mayol, Coronel d'Artilleria

A més de les bones condicions militars, sempre fou un excel·lent atleta

Hauria pogut ésser un esportista tal vegada excel·lent si de jove s'hagués dedicat en cor i ànima a l'atletisme o al futbol, però la seva curolla de ser militar el va empenyer cap a la milícia. Així podríem parlar del temps la joventut de Sebastià Pocoví Mayol, un home que morí als 72 anys quan dins l'estament militar havia assolit el grau de coronel d'artilleria.

En Sebastià, nascut el 6 de gener de 1922 al carrer de San Fernando número 35, era fill del fuster Rafel "Serena", qui tenia pels anys 20 i 30 la botiga al carrer Rector Escarrer, davallant a l'esquerra, finca que era propietat de la família de Can Socies a la qual estava molt agraïda, sobretot a donya Francisca, mare de don Miquel Bibiloni. La mare d'en Sebastià era coneguda per na Miquela, la qual morí quan el nin sols tenia 7 anys, el qual, amb la seva germana Antònia Aina, va quedar a la cura del seu pare. Malgrat que en Sebastià fos orfe de mare, fou un bon estudiant, tant a Montuïri com a Ciutat, destacant en l'aprenentatge i assolint el títol de batxiller en el seu moment.

Quelcú encara recorda que en aquells anys d'estudiant feien les corregudes de Sant Bartomeu en es cós d'Es Dau. I un any vengué un corredor molt bo de Lloret i la gent que sabia de les qualitats atlètiques d'en Sebastià, el va estimular perquè s'hi provàs. Varen córrer ells dos tot sols, i el montuïrer va guanyar, demostrant així també la seva rapidesa en una carrera de velocitat.

Acabat el batxiller es va preparar durant un any per ingressar a l'Acadèmia Militar. Va obtenir plaça i dia 10 d'abril de 1943 va anar a Saragossa, a l'Acadèmia, com a cadet. Al cap d'un any i mig va passar a l'Acadèmia d'Artilleria de Segòvia, d'on va sortir amb el grau de tinent el 15 de desembre de 1947.

També era un bon futbolista des d'aquells temps en què jugaven els "marrians", i durant l'època d'estudiant. Quan venia a Montuïri, s'alineava amb l'equip de la vila, generalment de defensa esquerra quan aleshores, de dret, també ho seria un altre destacat esportista: en Biel Sunyer.

De tinent fou destinat a Palma on, entre d'altres càrrecs, se li assignà el de Bòvedes. Ascendí a Capità anà a ocupar plaça a Girona, des d'on vengué a Montuïri per casar-se amb na Maria Servera Garau de Son Toni Coll, el 13 de setembre de 1952, quan aleshores en Sebastià tenia 30 anys. D'aquest matrimoni nasqueren 4 fills: dues bessones: Marita i Joana Maria (l'actual metgessa) i després, successivament dos fills: Rafel i Pau.

Ja casat fou destinat a Cap de Pinar (Pollença) al comandament de la Bateria. Algun temps després ascendí a Comandant i passà a Ciutat, al Regiment d'Artilleria 91. Quan fou promogut a Tinent Coronel va haver d'anar per espai de mig any a Jerez de la Frontera (Cadis) per tornar de bell nou al mateix Regiment 91 com a Tinent Coronel Major. A l'entretant li va tocar ascendir a Coronel i també va quedar al comandament d'aquella mateixa unitat fins que als 60 anys es va retirar de la milícia. Va morir el 23 de març de 1994.

Molts de montuïrers estaven contents i agraïts d'ell, ja que durant el seu període militar féu tots quants de favors se li demanaren i estaven al seu abast. Fins i tot n'hi hagué que s'incorporaren voluntaris a Artilleria per poder comptar amb ell.

Havia estat un home senzill, donat a fer favors. Professionalment destacava en el tir, donava instruccions sobretot després de calcular a la perfecció l'angle de tir dels canons. Els darrers anys d'activitat encara exercia de preparador d'educació física i endemés, ja jubilat, fins i tot donava lliçons esportives. Fou un home que a més de la seva bonhomia l'hem de destacar com a militar avantatjat i excel·lent atleta.

O. Arbona

Taller mecànic Planxa i pintura

Constantino Ruiz Gonzàlez

C/ Ramon Llull, 46 • Tlf. 64 61 84 • Montuïri

LA FOTO DE MITJAN SEGLE

Cinc jovenetes

Aleshores eren cinc jovenetes, pero si tenim en compte que aquesta foto data de l'any 1946, les hi hem d'afegir 53 anys, i més a manco un pot fer suposicions. Ignoram el punt on fou tirada així com la data exacta, si bé, pels vestits i per la vegetació, es de suposar que no feia fred. Elles són Catalina Payeras, Isabel Arbona "Pelut", una "Matarina", Aina "Titina" i Aina "Gelut".

Records d'infantesa

En Mac

És un horabaixa d'un dia plujós d'hivern. Quasi no hi veuen mentre cerc dins una caixa les *Rondalles Mallorquines* per a les meves filles. Vaig veient els meus primers llibres, vells, polsosos, alguns sense tapes. Hi ha una *Primera Cartilla*, una *Doctrina*... De sobte caigué a terra una foto: En Mac...! Era un ca negre de bestiar. Li posarem aquest nom perquè quasi sempre duia un mac a la boca.

Sense tenir germans ni amigues per jugar, ja que vivien molt allunyades i sols les veia alguna vegada, ell compartia els meus jocs.

Ho recordes, Mac? Aquell dia havia plogut moltes hores damunt la terra llaurada; el sol il·luminava el capvespre de tardor; les figueres, que sols tenien unes

quantas fulles grogues, es reflectien dins l'aigua. Semblava un llac. Anàvem trepitjant el fang mentre el contemplàvem...

Molts matins pujàvem damunt la timba per veure la sortida del sol. Les herbes estaven plenes de rosada i l'horitzó, tapat per un vel blanc de boira. Els galls, cantaven; sentíem els nostres de prop; uns més enfora i d'altres més lluny.

Al llevant, el cel es tenyia poc a poc de púrpura que anava augmentant d'intensitat. En mig tapaven alguns niguls moradencs, que el sol els brodava d'or. Els ocells ens oferien les seves melodies. El sol començà a sortir il·luminant les altures; llavors, per tot arreu. Era un espectacle meravellós...!

Quan plovia ens amagàvem dins una

cova que dominava els comellars, per veure la tempesta. Allà els trons retrunyien amb més força; les vergues dels llamps lluien creuant el cel fosc. El vent xiulava per dins les penyes al temps que nosaltres miràvem ploure.

Encara que els dies fossin molt freds, de bon matí ja corríem plegats per fora. La gent gran deia que el fred pelava, però ni tu hi jo no en teníem gens. Tu anaves corrent d'una part a l'altra i jo a mirar la blanca neu del paller. Ens deien que allò era una gelada, però per a mi era neu; l'única que havia vist. Llavors treia els vidres dels bassiots, alguns de mig dit d'ample.

El que no podies suportar era veure que ploràs; lladraves una i altra vegada davant mi. Em llepaves les mans fins aconseguir que, oblidant les petites penes, t'acariciàs i tornàs jugar amb tu.

Catalina Sastre Pericàs

Ferrerries - i V

Can Vicenç Puret, Can Badia, Cas Pinero i Can Murtó**11. CAN VICENÇ PURET.****Carrer Gaspar Oliver**

L'any 1939 en Vicenç tenia 14 anys. Durant uns mesos provà l'ofici de fuster però no li agradà.

Després provà la ferreria i començà de mossos al carrer de Sant Magí número 19 de Ciutat. Allà hi aprengué durant un any més o manco. El mestre de la ferreria explotava els mossos de la següent manera: en la jornada laboral, la ferreria realitzava les feines importants. Fora de les hores legals s'ocupava dels petits encàrrecs i aquests els feia fer als mossos, els quals havien de sacrificar bones estones del seu temps lliure. Succeí que en Vicenç, a la vegada d'aprenent de ferrer, també estudiava a Arts i Oficis a partir de les 18'30 hores. L'al·lot hi feia tard de tant en quant. La direcció d'Arts i Oficis avisà d'aquesta irregularitat al pare d'en Vicenç. Aquest, una vegada aclarida la causa de les fallades del fill, el llevà tot d'una d'aquella ferreria.

Continuà el mossatge a un altre taller ubicat al carrer dels Oms de Palma, també al número 19. Aquí hi practicà durant tres anys.

Vingué a Montuiri, a can Doia, i encara que d'aprenent, ja hi manejava el torn. Treballà tres anys fins a arribar a l'edat militar. En entregar-se al servei fou substituït per en Pere Malherba.

Conclou la seva obligació patriòtica, alternava la feina de torner amb la fabricació de diverses peces. A can Doia hi treballà uns 25 anys, però hi començà a fer feines a compte propi. Posteriorment s'establí a ca seva, al carrer Gaspar Oliver, on hi concluí la seva activitat laboral.

12. CAN BADIA.**Carrer Major**

Obrí el taller en Pere Badia, ferrador, i ensenyà l'ofici al seu fill Pep, el qual exercirà la seva activitat no a Montuiri sinó a Ciutat, dins el món militar.

Aquests ferradors militars no duïen cap rombe concret al seu uniforme, indicador d'un cos determinat. Laboraven a diversos quaters, tant si eren d'Artille-

ria com de Cavalleria, per exemple, mentre hi fessin falta.

Però quan venia a Montuiri, a ca seva, actuava com de manescal. Eren coneguts el *polvos* digestius que havia de mesclar amb mel, del contrari les bísties no en volien menjar.

També donava botons de foc per curar les inflamacions dels animals. Els havien de fermar les cames i posar-los torcedors (bastó amb forats per dins dels quals passa un cordill, que s'aplica als morros d'una bístia i torcent-se el cordill s'estrenyen els morros per impedir que mossegui mentre la curen).

13. CAS PINERO.**Carrer Pou del Rei**

Jaume Fiol Ferrando. Mestre Ferrador.

El seu ofici principal era ferrador de bísties. Aprengué l'ofici a Ciutat, al carrer de Manacor, on hi havia un taller de ferreria en el qual només es dedicaven a fabricar ferradures i ferrer. El taller estava situat al soterrani del bar Sa Punta, just a la cruïlla del dit carrer Foners (abans Honderos). Les bísties entraven per la rampa del carrer de Manacor. Al de Foners s'hi accedia per una escala.

Els seus mestres foren dos molt anomenats ferradors: mestre Joan de Son Ferriol i mestre Pep de S'Indioteria.

Posava ferradures a gairebé tots els cavalls de carreres que havien de córrer a l'hipòdrom de Ciutat, i a més a tota casta de bísties.

Com que una ferrada mal feta a un animal que ha de participar a una cursa pot repercutir en el resultat de la prova, a les ferrades que feien les revisava el manescal Lluís Miró Pomar. Feia treure l'animal defora, l'obligava a córrer i si aquest no corria com pertocava, s'havia de rectificar la ferrada.

Una vegada après l'ofici de ferrador a Palma, aprengué les altres feines pròpies d'un ferrer, a Porreres.

Devia esser l'any 1956 quan muntà ferreria pròpia al carrer del Pou del Rei, a una portassa de Can Carreró. També anava a ferrar a Algaida, Sant Joan i Sant Jordi.

A la finca Cabrera d'Algaida va ferrar

una poltra jove que havia de participar al Gran Premi i aquest animal ferrat per ell el guanyà. Era na Nelsona, filla de N'Espanya.

Comprà un solar al carrer d'Anselm Clavé on construí un local i hi muntà la ferreria.

La substitució de les bísties pels tractors féu disminuir la feina als ferradors. L'empresa *Hierros y Aceros*, subministradora seva, li oferí feina de repartidor de ferro per diverses obres i ferrerries. El canvi va convenir a en Jaume i hi treballà fins a la jubilació, als 64 anys, l'any 1994.

14. CAN MURTÓ.**Carrer Pere Capellà**

Joan Pocoví Garcias "Murtó" començà a aprendre l'ofici a can Doia, l'any 1944. El 1947 continuà amb Toni Isern, a Lluçmajor, fins al 1948, i després passà a treballar amb mestre Sebastià "Pelut". Féu un any de feina a Cas Boterins de Porreres i finalment tornà a can Doia per dos anys.

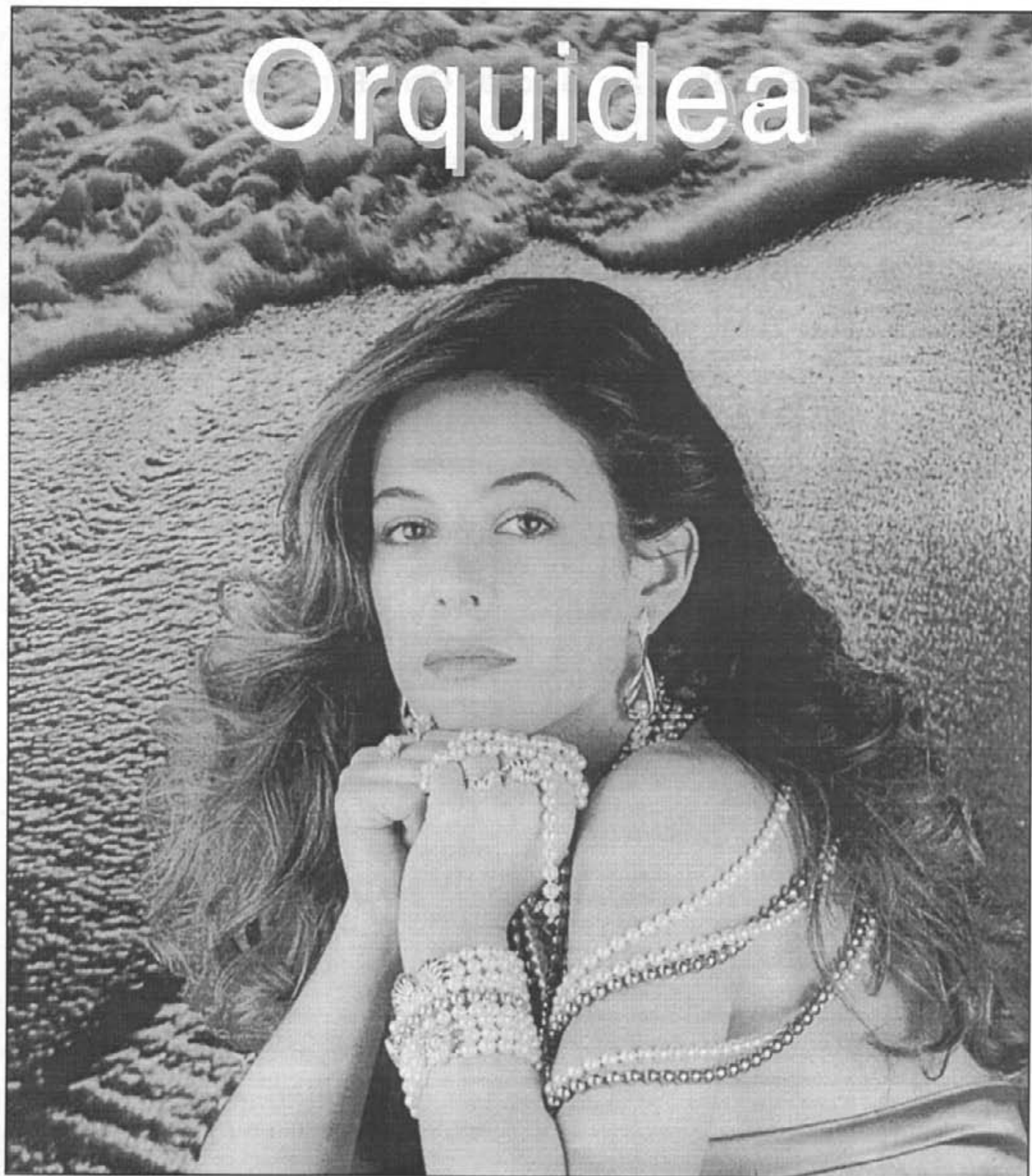
Cap als 22-23 anys d'edat s'establí per compte propi i muntà la ferreria a la casa del seu germà Pau, a l'Avinguda del Dau. Hi treballà per espai de dos anys.

Continuà l'activitat laboral per espai de 18 anys al carrer de Baix. Finalment s'establí al carrer de Pere Capellà on, al principi, féu un poc de tot fins que va mecanitzar la ferreria. Una vegada mecanitzada, s'especialitzà en la fabricació de corretges, vergues i frontisses.

La seva dona, Maria Miralles, sempre ha col·laborat amb ell en la feina, i després el seu fill Pau, que fa uns 25 anys començà a aprendre l'ofici devora el seu pare, hi treballà i n'és el continuador i futur.

Sa veu de sa memòria

Orquidea

Perlas
Orquidea®

“Per l'abril cada gota en val mil”

Les tradicionals dites pageses, gairebé totes, fan referència a la meteorologia que ha fet, la que fa i la que es pronostica que farà així com també respecta a com van els sembrats i de com -segons com ha estat la meteorologia- s'espera serà la propera collita.

Diuen les tradicions: Rams banyats, carros carregats. Setmana santa banyada, anyada assegurada. Abril fa el pecat i el març és l'acusat. La més popular diu: Març ventós i abril plujós treuen un maig florit i formós, o, març ventós i abril plujós fan el pagès gojós.

I és que per aquestes dates, acabament de març i començament d'abril, després d'un març ventós són molt necessàries les pluges, vénen molt bé per regar el camp, tant pel que fa als conreus herbacis com a arbrat.

Enguany el març ha estat ventós i molt eixut, i ens trobam a 24 d'abril quan escric i encara no ha fet cap bona saó, tornam patir sequera. Tota vegada que la redacció de **Bona Pau** vol el meu article amb uns dies d'antelació, potser quan aquest surti publicat hagi plogut, ara al moment que escric, llueix un sol estiuenc i no sembla que prest hagi de ploure. Es pot bé dir que arreu de Mallorca des que nevà no ha plogut gaire, solament ha fet, i encara a redols, quatre brusques que entre totes no omplirien un bidó. I, entre sequera i baixos preus, afegint que es pensen si les ajudes de l'UE minvaran els conreadors estan un poc de mal humor i preocupats. Segons sembla però, les subvencions a l'agricultura se seguiran percebent. Potser disminueixin un tant degut a això de l'agenda 2000 i que durarà fins el l'any 2006.

Segons ens informen els mitjans de comunicació tal minva és degut que les nacions més riques que contribueixen al finançament del fons comunitari amb més diners que no reben volen reduir les seves aportacions. Alemanya vol aportar menys diners al fons, a més, altres nacions pobres han entrat a formar part de l'UE. Per tant, si és fa així, la coca no serà tan grossa -menys aportació fons comunitari- i s'haurà de repartir entre més perquè s'hi hauran afegit socis, per tant el bocí que ens correspongui serà un tant reduït. Tot i així sembla que el cap d'intenses nego-

ciacions del Govern Espanyol a Brusel·les la reducció - si n'hi ha- serà poca.

Així mateix, com que redols han caigut quatre ruixats i encara que no n'hagi fet arreu, per allà on han arribades les brusques i per les terres fèrtils el sembrats fan l'ull viu. Ara allà on durant tot el mes de març i d'abril no ha fet cap gota, per les terres més primes i turonades es veuen els blats, ordís, favars i pastures amb les fulles estretes i a redols ja es mig sequen, demanen aigua de bon de veres. Pel que fa a arbrat com que el seu arrelam està endins encara no es nota símptoma de sequera. I com que pel mes de març la majoria de fruiters estan florits, aquest temps sec i ventós va bé pels arbres en flor.

Els ametllers ja tingueren bona florida i les pruneres, albercoquers i pereres també. Ara estan en flor els tarongers i certes varietats de pomeres i per les flors el temps que ha fet ha estat bo. Sabut és que el temps humit per la pol·linització no es bon temps, quan fa bon sol en el temps de floració hi ha una bona fecundació de la flor. Com queenguany ha estat així es d'esperar un any de bones i moltes fruites. Però no és pot dir res encara, una inoportuna glaçada o ventada pot fer molt de mal a les fruites, ja se sap; no diguis blat fins que està dins el sac.

Tot i la sequera si bé es necessari una bona saó encara es pot dir que no està tot perdut. Així mateix a fet unes quantes brusques i com que per l'abril cada gota en val mil, l'anyada hi és. Potser el sembrats no tinguin tanta ramera com haurien de tenir. Els favars no són gaire alts però

tenen els tardans molta flor i els sembrats prest ja tenen bajoques i favolins. Si prest arribessin les pluges encara pot haver-hi anyada de faves. Segons diuen vells pagesos a vegades quan és un any plujós pel març i abril, encara que es digui que si plou pel març plou faves, no sempre és així. Si plou massa, les faveres produeixen molta palla i poc gra perquè si van massa tendres i creixen ombrívols les pega poll i rovell, la bajoca no creix i aquesta roman petita. Hi hagut anys a causa de la sequera, com la que patim enguany donar la collita de faves per perduda i unes oportunes pluges d'abril arranjar-ho. Ara palla, tant la procedent de les faveres com la dels cereals se'n collirà poca. Tant de bo es culli molt de gra.

Aquests passats mesos de març i abril sí que ho ha estat ventós i eixut, segons les tradicionals dites ha d'esser així. Els rams i la setmana santa que hauria d'haver estat banyada no ho estat. Ara ens trobam a l'acabament d'abril i per anar bé ja hauria d'haver fet la tan necessitada saó, segurament la farà -si és que no l'hagi feta quant surti **Bona Pau**- perquè: Vuit dies ençà, vuit enllà, per Sant Marc (25 abril) la pluja no pot mancar-. Per altre costat hi ha la dita: Per l'abril cada gota val per mil, donant a entendre que per poc que plogui aquest mes l'aigua de pluja és molt profitosa. Tant de bo quan aquest article surti a Bona Pau, els primers dies de Maig, hagi plogut i aquest article no tenguí sentit. Tant als sembrats herbacis com a l'arbrat els cauria molt bé i donaria alegria als pagesos.

Sion Nicolau

El bàsquet pren més força

Dos equips escolars fan que Montuïri compti amb representats en totes les categories
16 equips participaran a la diada de futbollet que se celebrarà dia 15 en es Revolt

Les jornades on han participat els dos equips de bàsquet escolars han servit per fer palesa la consolidació del bàsquet a la vila. La creació d'aquests dos "entusiastes i il·lusionats" conjunts de bàsquet d'iniciació (6-8 anys) i benjamí (8-10 anys) fa que Montuïri compti amb representants en totes les categories.

Les dues diades de bàsquet "de petits" celebrada en es Dau i la de les festes de Pasqua en es Revolt han registrat nombrosa assistència de familiars i amics i han servit perquè el nombre de nins i nines "basquetistes" hagi augmentat considerablement.

Reiteram el que altres vegades hem demanat i comentat: el bàsquet ha d'omplir el temps lliure que mancava a un sector de la població jove de Montuïri.

Per cert que en aquest esport, a la categoria sènior, es va produir un fet que no va convèncer les montuïreres. El Santanyí havia demanat ajornar el partit de dia 25 a causa de no disposar d'una jugadora. El Montuïri no va accedir perquè aquest dia podia comptar en tot l'equip atès que na Maria Francisca es desplaçava expressament des de Barcelona. Idò bé, el dia del partit el Santanyí va excusar que tenia jugadores que havien sofert una intoxicació, va

Equip de bàsquet escolar - Montuïri benjamí

presentar un certificat mèdic a la Federació i d'aquesta manera va aconseguir el que volia: no jugar el dia indicat en el calendari.

FINAL LLIGA

Pel que fa als esports federats, assenyalarem que la competició ha acabat per a una bona dels equips montuïrers i que alguns -III regional de futbol i benja-

mins futbol 7- prenen part en el torneig primavera.

Els benjamins de futbol 7 han acabat quarts d'entre 12 participants; els de III regional de futbol han quedat en cinquena posició (11 participants); els de futbol-7 d'empreses, els cinquens (15 equips) i les infantils de bàsquet també cinquenes del grup A (de 12 equips). Pensam que la campanya els ha estat força positiva. Cal remarcar la progressió manifestada al llarg de la temporada, progressió que, en alguns equips, ha resultat espectacular a mesura que avançava el campionat.

Durant aquest mes de maig començarà la lligueta d'ascens a III divisió on intervedrà un any més el Montuïri de I preferent, es jugaran les finals insulars escolars amb la intervenció d'equips de tennis taula i bàsquet iniciació del col·legi Joan Mas i Verd i acabaran la competició tots els equips que encara juguen la seva lliga.

RESULTATS DEL MES D'ABRIL

FUTBOL I Preferent

Alaró, 1 - Montuïri 0
 Montuïri, 3 - Felanitx, 1

Seguridad y Limpiezas, S.A.

Gremio de Albañiles, 14

Tlfs. 29 50 92 - 29 50 66 - 20 63 11
 Pol. Son Castelló 07009 Palma de Mallorca

Independent, 2 - Montuïri, 1
III regional (Copa Federació)
Montuïri, 6 - Bunyola, 2
Bea sa Pobla, 3 - Montuïri, 1
Sant Jordi, 1 - Montuïri, 2

Juvenils

Cardassar, 0 - Montuïri, 0
Escolar, 2 - Montuïri, 2

Cadets

S'Horta, 2 - Montuïri, 1
Montuïri, 2 - Algaida, 1
Cardassar, 2 - Montuïri, 1

Infantils

Artà, 6 - Montuïri, 2
Alevins futbol-7
Poblense, 11 - Montuïri, 1
Futbol-7 empreses
R. Múnper, 7 - Sa Taverna, 1
Semar Llucmajor, 2 - R. Múnper, 1
(final competició)

BÀSQUET FEMENÍ**Séniors**

Binissalem, 47 - Montuïri, 35
Montuïri, 43 - Santa Mònica, 40
Ses Salines, 15 - Montuïri, 30

Júnior

Llucmajor, 24 - Montuïri, 26
Montuïri, 25 - Santa Mònica, 29

Cadets

Montuïri, 55 - Campos, 45
Montuïri, 48 - Portocristo, 27
Sa Pobla, 28 - Montuïri, 55

Infantils

Montuïri, 41 - Sant Josep, 61

Minibàsquet

Andratx, 51 - Montuïri, 31
Montuïri, 29 - Sagrat Cor, 16
Campos, 35 - Montuïri, 42

BÀSQUET ESCOLAR**Benjamins**

Montuïri, 10 - Porreres, 18
Santa Eugènia, 20 - Montuïri, 18
Montuïri, 14 - Sant Alfons, 13

Iniciació

Montuïri, 11 - Sant Alfons, 18
Montuïri, 6 - Petra, 4

CICLISME

Tolo Quetgles del Montuïri-Herbes
Túnel va guanyar, a la seva categoria, la
challenge del Tennis Arenal disputada el
dissabte 24 d'abril.

TROBADA DE FUTBOLET

El dissabte 15 d'aquest mes se celebrà en es Revolt una diada de futbollet iniciació on participaran 16 equips de les comarques de Palma, Tramuntana, es Pla i Nord. Està organitzada per l'Associació de Pares i Mares de Montuïri (que ho munta molt bé cada vegada que ho fa) i el Comitè Comarcal d'Esport Escola d'es Pla. El equip estarà dividit en grups de quatre i jugaran tres partits cada un a les tres pistes que s'habilitaran en el terreny de joc i a la dels costat de la piscina.

Intervendran els equips Vilafranca A i B, Montuïri A i B, Sineu A, Santa Mònica de Palma, Santa Margalida, Escola Nova de Porreres, Algaida, Petra B, Sagrat Cor de Sóller, Es Fossaret de Sóller, Queen's College A i B de Palma i, possiblement, Sant Vicenç de Paül de Sóller.

*Biel Gomila***Classificacions finals****Campionat III regional**

Ses Salines	20	16	3	1	47	14	51
Margaritense	20	14	4	2	56	19	46
Ariany	20	12	3	5	42	17	39
Cala D'Or	20	10	3	7	53	32	33
Montuïri	20	8	4	8	28	29	28
Sencelles	20	8	4	8	31	40	28
Alqueria	20	8	1	11	29	38	25
Alcúdia	20	7	3	10	36	39	24
Montaura	20	4	5	11	29	52	17
Sineu	20	4	1	15	17	53	13
Sa Pobla	20	2	3	15	20	55	9

Futbol-7 empreses

Born-Inca	28	21	5	2	117	48	68
C. Pollença	28	22	2	4	128	49	68
Tauja-Publ	28	19	5	4	90	53	62
Palerm	28	17	6	5	78	44	54
Munper	28	14	4	10	93	77	46
Sportwold	28	13	5	10	47	47	44
Mariense	28	12	4	12	72	80	40
Sa Roqueta	28	10	6	12	56	60	36
Ind. Semar	28	10	7	11	69	77	34
Cell. Fondo	28	12	1	15	65	70	34
Rt.Taverna	28	9	6	13	63	78	33
C-Sencelles	28	7	7	14	59	75	28
Tauja-Salas	28	4	3	21	33	96	15
Rt.Taparera	28	3	5	20	52	93	14
Murenc At.	28	3	2	23	24	99	11

Futbol-7 Benjamins

Manacorins	22	21	1	0	153	12	64
Xilvar	22	18	1	3	116	36	55
Petra	22	17	1	4	119	30	52
Montuïri	22	14	1	7	124	63	43
J. Manacor	22	13	1	8	107	33	40
Sineu	22	11	3	8	56	54	36
Algaida	22	10	3	9	86	52	33
Sallista	22	9	1	12	71	103	28
St. Joan	22	4	2	16	43	124	14
Manacor	21	3	1	17	27	93	10
P.Blau Grana	21	2	2	17	37	154	8
Sta.Maria	22	0	1	21	17	202	1

Bàsquet Infantils

Duscholux	22	21	1	1578	536	43
St. Josep	22	20	2	1491	647	42
J.Llucmajor	22	17	5	1128	757	39
E.Santanyí	22	16	6	1175	783	38
Montuïri	22	15	7	1187	842	37
B.Campos	22	12	10	856	924	34
Dp.Jovent	22	10	12	827	1013	32
Piero Rossi	22	6	16	642	1076	28
Juv.Mariana	22	5	17	701	1092	27
P.de Na Tesa	22	5	17	701	1092	27
CIDE	22	5	16	726	1165	27
Sagrat Cor	22	0	22	554	1362	22

Super Montuïri

Extens assortit

Gran varietat de productes d'alimentació

Peix congelat • Carnisseria

Xarcuteria • Fruita i verdura

"Panaderia" • Pastisseria • Rebosteria

Servei a domicili

C/ Es Dau s/n

Tlf. 64 67 60

Montuïri

Molta participació tant a la partida com als balls el dia de la festa del Puig

"Mallorca Missionera"

El diumenge dia 9 en tota Mallorca tindrà lloc el "Dia de Mallorca Missionera", una jornada d'especial atenció als missioners i missioneres mallorquins escampats per tots els indrets i que treballen per a la redempció de tanta gent necessiada. A més de l'especial pregària que aquest dia farem a totes les misses, també hi haurà una col·lecta extraordinària destinada a tan humanitària i cristiana labor que en terra de missions duen a terme aquests esforços cristians.

Càrrecs diocesans

Dos dels qui foren rectors de Montuïri i assidus col·laboradors de Bona Pau, Andreu Genovart i Bartomeu Tauler han estat elegits pel Bisbe per desenvolupar els càrrecs de Vicari General de la Diòcesi, el primer, i Vicari Episcopal de Palma, el segon. Càrrecs que es faran efectius a partir del primer de juliol.

Misa i Mes de Maria al Puig

Tal com ja es va fer l'any passat, enguany i durant aquest mes de maig, cada diumenge se celebrarà el "Mes de

Maria" en el Santuari de la Mare de Déu de la Bona Pau a les 19'30 h. i tot seguit començarà l'Eucaristia dominical.

Convé que Jesús se'n vagi d'una vegada!

Tot i que el títol sembli brusc, no és aquesta la nostra intenció; però sí que és vera: "Convé que Jesús se'n vagi d'una vegada", després de la seva Resurrecció! I, per què convé que se'n vagi? Perquè si queda esperarem com infants que resolgui els nostres problemes i li demanem que continuï fent miracles per creure en Ell. Recordem que amb la seva mort i resurrecció ja ha baixat al soterrani (infern) de les nostres pors per redimir-les. Tot i que Sant Agustí diu que "Déu és més íntim dins nosaltres mateixos que la nostra intimitat", no creguem que Jesús ens llevarà la responsabilitat de les nostres decisions i dels nostres actes. Una frase de Jesús en el discurs del darrer Sopar és ben eloqüent: "Vos dic la veritat: convé que me'n vagi perquè si no me'n vaig no vendrà l'Esperit; mentre que si partesc vos l'enviaré" (Jn. 16,7).

"L'Esperit Sant, en efecte, no és el que dicta les decisions, Ell sols les inspira. Per norma, Déu sempre refusa escriure la nostra història. Si ho feia, no podríem dir que Ell ens estima, perquè quedaríem a la vida com infants. Per

això no podem dir que Déu té un projecte sobre l'home. La nostra dignitat humana no accepta que qualcú tenguí un projecte sobre nosaltres. La veritat és que l'home és el projecte de Déu. I com a tal, Déu ens vol plenament humans; és a dir, adults responsables, construint nosaltres mateixos la nostra pròpia història. La partida de Jesús —en la seva Ascensió— és essencialment el respecte a la nostra llibertat. És impossible d'ara endavant de comptar amb Ell perquè ens dicti les accions i les decisions a prendre. Però, així i tot, Jesús és present dins cada una de les nostres decisions humanitzants per donar-los una dimensió divina. Jesús és present i actiu per divinitzar el que nosaltres humanitzam, per la presència de l'Esperit, que acudeix a la nostra ajuda".

Vet aquí les dues solemnitats que celebrarem aquest mes de maig: L'Ascensió i Pentecosta, la festa de la llibertat¹⁾.

Nofre Torres, rector.

1) Text inspirat en Varillon: *Joie de croire, joie de vivre.*

Hotel Rural Es Figuerol Nou Es Pati de Montuïri Restaurant

*Diligent servei
Amb totes les comoditats
Acurada atenció al client
Servei de noces i banquets*

Ctra. Montuïri - Sant Joan, Km. 0'7 • Tel.: 64 67 64 • Montuïri

Noces d'or

10 maig 1949

Jaume Miralles Cerdà "Marró" amb Maria Roca Vaquer "Brines".

11 maig 1949

Rafel Miralles Miralles "Costa" amb Catalina Sastre Mayol "Pellusca".

18 maig 1949

Joan Roca Mayol "Matxó" amb Antònia Mayol Gayà "Fideuera".

19 maig 1949

Miquel Arbona Roca "Ferrer" amb Antònia Mayol Pocoví.

Noces d'argent

25 maig 1974

Jaume Roca Arbona "Roca" amb Isabel Noguera Mulet (d'Algaida)

Temps passat

10 anys enrere

Maig de 1989

Nou jutge

A mitjan mes de maig de 1989 fou nomenat nou jutge de pau de Montuïri Bartomeu Mas Arbona en substitució de Bartomeu Ramonell Aloy, qui ho havia estat durant 25 anys i a qui se li va retre un homenatge.

25 anys enrere

Maig de 1974

Excursió a Fàtima

La parròquia tornà organitzar una excursió. Aquesta vegada a Fàtima (Portugal). Partiren via Barcelona dia 27 de maig i retornaren el 9 de juny del 74.

50 anys enrere

Maig de 1949

S'arreglarà la carretera de Lloret

La carretera de Montuïri a Lloret de Vista Alegre per Son Brondo estava molt malament i havien arribat moltes queixes a l'Ajuntament. El batle visità el president de la diputació i aquest digué que tan prompte com la pedra capolada estigués a punt, s'arreglaria. Dia 17 de maig de 1949 el batle ho participà al Consistori.

100 anys enrere

Maig de 1899

Nou rector

Dia 11 de maig de 1899 féu l'entrada a Montuïri el nou rector de la parròquia, Jaume Homar. El poble li féu una gran festa i l'Ajuntament pagà les despeses. Hi hagué serenata i focs artificials.

Demografia

Abril de 1999

Naixements

Dia 12.- Maria Bauzá Pocoví, filla de Josep i Maria Antònia.

Dia 13.- Alcía Cerdà Cifre, filla de Josep i Coloma.

Defuncions

Dia 2.- Francisca Garcias Miralles "Baca", viuda de 95 anys.

Dia 10.- Sebastiana Sampol Cerdà (monja), de 85 anys. (Morí a Tarragona).

Dia 24.- Francesc Cerdà Oliver "Juger", casat de 76 anys.

Apotecaries

9 maig Vilafranca

16 " Ariany

23 maig Montuïri

30 " Petra

Cuinar en casa

Esclafada de raïssons

Ingredients

Farina.

Raïssons, llom, llangonissa, botifarró.

Elaboració

Es pasta mig quilo de farina amb aigua. Quan està feta la pasta s'hi afegeix una bona grapada de raïssons, una amica de sal, i s'aplana damunt un motlle. A damunt s'hi posen trossos de llom, botifarró i llangonissa. I s'enforna.

Jerònia Fiol Garau

Pluviometria

Dia 28 de març 4'7 litres m².

Total març 7'4 " "

Abril de 1999

Dia 8 3'1 litres m²

" 15 1'3 " "

Total abril 4'4 " "

Glosa

El padrí està tot sol

Era un dia qualsevol,
pes carrer, abans de Nadal,
vaig topar en "Caragol",
em saludà ben normal
i em va dir: jo visc tot sol,
pas el dia en el corral,
amb les cames en el sol
perquè se calmi el mal.

El temps passa poc a poc,
qualque pic pas el rosari,
deman a Déu que si pot
m'alliber d'aqueix calvari;
de tant en tant ve s'al·lot
per si em queda cap denari;
el fill fa feina i no pot
venir-me a veure a diari.

—Això és el que passa avui,
no ets tu tot sol, Miquel,
tot el món és un embull,
no és una bassa de mel;
si dàssim la volta al full
tots aniríem al cel.

Antònia Adrover

MATERIALS DE CONSTRUCCIÓ

BIGUES - BLOCS - RAJOLS - AÏLLAMENTS
TRANSPORT PROPI - PINTURES - XEMENEIES
DISSABTES MATÍ OBERT

Crta. Montuïri - Porreres, Km. 1

Tlf. 64 66 95

MONTUÏRI

BERENARS
MENÚ ECONÒMIC
RESTAURANT A LA CARTA
MENJADOR PRIVAT

Sales per a
BATEIGS
COMUNIONS
NOCES
CONVENCIONS
etc. etc.

Telèfon 971 64 40 01

Carr. Palma-Manacor, km. 30

MONTUÏRI